

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jiřího Lífky a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **Letiště Vodochody a. s.**, IČ: 28199472, se sídlem U Letiště 374, 250 70 Odolena Voda – Dolínek, zastoupen Mgr. Jiřím Oswaldem, advokátem, se sídlem Bílkova 4, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, 100 10 Praha 10, za účasti: **1) obec Zlončice**, se sídlem Zlončice 40, 278 01 Zlončice, **2) obec Dolany**, se sídlem Dolany 95, 278 01 Kralupy nad Vltavou, **3) obec Panenské Břežany**, se sídlem Hlavní 17, 250 70 Panenské Břežany, všichni zastoupeni Mgr. Luděkem Šikolou, advokátem, se sídlem Údolní 33, 602 00 Brno, o žalobě proti rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 23. 10. 2014, č. j. 4751/M/14; 67609/ENV/14,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 23. 10. 2014, č. j. 4751/M/14; 67609/ENV/14, se z ru š u j e a vě c se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 24 456 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Jiřího Oswalda, advokáta.**
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 23. 10. 2014, č. j. 4751/M/14; 67609/ENV/14, kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti usnesení Ministerstva životního prostředí ze dne 13. 6. 2014, č. j. 42412/ENV/14 (dále „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo podle § 156 odst. 2, § 98 a § 97 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále „správní řád“), zrušeno stanovisko Ministerstva životního prostředí k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí č. j. 71411/ENV/13, 76786/ENV/13, ze dne 29. 10. 2013, vydané podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o posuzování vlivů“), ve věci záměru „Letiště Vodochody“. Stanovisko bylo zrušeno s účinky ode dne, kdy bylo vydáno.

Městský soud v Praze usnesením ze dne ze dne 9. 1. 2015, č. j. 10 A 204/2014 – 46, žalobu žalobce odmítl s tím, že se žalobce domáhá přezkoumání rozhodnutí, které je ze soudního přezkumu vyloučeno. V této souvislosti poukázal na právní názor vyslovený v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009 - 113, podle kterého závazné stanovisko samo o sobě nemůže představovat žádný zásah do právní sféry osoby, k jejíž žádosti bylo vydáno, neboť k tomu může dojít teprve vydáním rozhodnutí, které bude na základě takového závazného stanoviska vydáno. Městský soud v Praze dále uvedl, že stanovisko vydané podle zákona o posuzování vlivů, je pouze jedním z typů závazných stanovisek podle ust. § 149 správního řádu. Nedochozí-li tedy vydáním závazného stanoviska k zásahu do práv a povinností žalobce, nemůže dojít k zásahu do jeho práv ani vydáním rozhodnutí, kterým je takové stanovisko zrušeno, ani rozhodnutím, kterým bylo rozhodováno o rozkladu proti takovému zrušujícímu rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalobce usnesení Městského soudu v Praze rozsudkem ze dne 7. 5. 2015, č. j. 7 As 16/2015 -76, zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení. Vyslovil přitom závazný právní názor, že rozhodnutí, jimiž byla ve zkráceném přezkumném řízení podle správního řádu zrušena nebo změněna pravomocná rozhodnutí, podléhají soudnímu přezkumu. Rozhodnutí vydané v přezkumném řízení je považováno za rozhodnutí ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. a podléhá soudnímu přezkumu i tehdy, je-li předmětem přezkumného řízení rozhodnutí, které samo nenaplnuje znaky rozhodnutí ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. I rozhodnutí vydaná v přezkumném řízení, které ruší úkon vydaný podle části čtvrté správního řádu, je přezkoumatelné soudem. Tento závěr je nutné aplikovat i na rozhodnutí vydané v přezkumném řízení ve vztahu ke stanovisku EIA, které je rovněž podřaditelné pod kategorii úkonů podle části čtvrté správního řádu. Pro danou věc je podstatné posouzení povahy rozhodnutí o přezkumu jiných úkonů správního orgánu podle části čtvrté správního řádu. Zatímco tyto úkony jsou prováděny zjednodušeným neformálním postupem mimo správní řízení, na který se vztahují jen vybraná ustanovení části druhé a třetí správního řádu, přezkum těchto úkonů je již formalizovaným řízením. Při nápravě nezákonného úkonu podle části čtvrté správního řádu převažuje totiž nad dalším neformálním postupem požadavek zachování právní jistoty k ochraně nabytých práv osob, kterých se úkon týká. Tato ochrana se při přezkumu jiného správního úkonu podle části čtvrté správního řádu projevuje tím, že rozhodnutí o přezkoumání takového úkonu je vydáno ve správním řízení podle části druhé a třetí správního řádu. Pokud by byl akceptován názor Městského soudu v Praze, žalobce by se nikdy nemohl domoci posouzení, zda původní

stanovisko EIA, které jeho záměr za splnění vymezených podmínek umožňovalo, bylo zrušeno zákonným způsobem. V navazujícím územním řízení by totiž mohl napadnout jen obsah nového stanoviska EIA, jež by bylo podkladem pro vydané rozhodnutí, a nikoli rozhodnutí o zrušení původního stanoviska EIA. Zatímco tedy stanovisko EIA není samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví, rozhodnutí o jeho zrušení vydané v přezkumném řízení přezkoumatelné je, protože má vliv na právní sféru toho, kdo měl na vydání přezkoumávaného stanoviska EIA zájem nebo dal k jeho vydání podnět.

S ohledem na obsah rozsudku Městský soud v Praze přikročil k věcnému posouzení žaloby.

I. Obsah žaloby

Žalobce v žalobě uplatnil následující žalobní body:

1. Nicotnost rozhodnutí

Jako primární žalobní bod namítl žalobce nicotnost napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a to z důvodu, že podle jeho názoru k jejich vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný. Žalobce v této souvislosti namítl, že podle § 10 odst. 3 zákona o posuzování vlivů je stanovisko pouze odborným podkladem pro vydání rozhodnutí, popřípadě opatření podle zvláštních právních předpisů. Zákon o posuzování vlivů upravuje problematiku posuzování vlivu na životní prostředí komplexně a vydaná stanoviska nejsou rozhodnutími dle správního řádu, nýbrž slouží jako odborný podklad pro vydání rozhodnutí v navazujících řízeních. Ustanovení § 23 odst. 14 téhož zákona výslovně uvádí, že řízení podle tohoto zákona se nevztahuje správní řád, pokud tento zákon nestanoví jinak. Pokud tedy žalovaný rozhodl o zrušení vydaného souhlasného stanoviska, jehož platnost je zákonem stanovena na dobu pěti let od jeho vydání s odvoláním na ustanovení § 156 odst. 2 správního řádu, je podle žalobce takový postup v rozporu se speciálním zákonem – zákonem o posuzování vlivů. S ohledem na ustanovení § 23 odst. 14 zákona o posuzování vlivů se správní řád podle žalobce uplatní pouze tehdy, pokud to zákon o posuzování vlivů výslovně stanoví. Tak tomu ovšem je pouze v případě § 19 odst. 10 zákona o posuzování vlivů, tj. pouze pro řízení vedoucí k rozhodnutí o udělení a o odejmutí autorizace. Zákon o posuzování vlivů nestanoví, že by bylo řízení dle tohoto zákona možno samostatně přezkoumávat a vydaná stanoviska rušit dle správního řádu. Pokud tedy platí ústavní zásada, že správní orgány mohou postupovat výlučně na základě zákona a podle zákona, v tomto případě platí, že Ministerstvo životního prostředí nemělo k takovému úkonu žádné zákonné zmocnění. V tomto případě tedy rozhodlo, aniž byla dána jeho zákonná kompetence. Ministerstvo životního prostředí se s otázkou své zákonné pravomoci v usnesení, jímž bylo souhlasné stanovisko EIA zrušeno, vůbec nevypořádalo.

Žalobce dále s odkazem na judikaturu dovodil, že vzhledem k tomu, že je stanovisko EIA pouze nezávazný podklad pro rozhodování v rámci územního řízení, a jeho vydání není způsobilé zasáhnout do právní sféry fyzických a právnických osob, tedy nemá povahu rozhodnutí, ani zásahu, pokynu nebo donucení ve smyslu, nemůže být považováno ani za „vyjádření, osvědčení nebo sdělení" podle § 154 správního řádu. Právní úprava zákona o posuzování vlivů je vůči správnímu řádu, včetně jeho části čtvrté, speciální, subsidiární aplikace správního řádu je výslovně vyloučena, a proto se nemůže část čtvrtá správního řádu (včetně § 156) na přezkum stanoviska vztahovat.

Pokud ministr životního prostředí v rozhodnutí o rozkladu poukázal na to, že přijetím správního řádu došlo k nepřímé novelizaci ustanovení § 23 odst. 14 zákona o posuzování vlivů s odkazem na ustanovení § 180 odst. 2 správního řádu, jde podle žalobce o úvahu chybnou. Podle této úvahy by měla pozdější obecná norma derogovat (a to navíc nepřímou) normu dřívější speciální. Dané právní pravidlo je však podle žalobce přesně opačné, tedy pozdější generální předpis neruší předchozí speciální.

2. Podstatné vady řízení

Pro případ, že by soud neshledal důvodnou námitku nicotnosti napadeného rozhodnutí a rozhodnutí, jež mu předcházelo, žalobce v žalobě vymezil soubor žalobních bodů, jež lze souhrnně podřadit pod pojem podstatných vad řízení, jež mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

2.1. Chybně určený správní orgán

Žalobce s odkazem na ustanovení § 95 odst. 6 správního řádu namítl, že vzhledem k tomu, že stanovisko EIA bylo vydáno Ministerstvem životního prostředí, které je dle zákona o posuzování vlivů ústředním správním úřadem v oblasti posuzování vlivů na životní prostředí, mohl v přezkumném řízení rozhodnout pouze ministr nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu. Tento postup však dodržen nebyl a usnesení, jímž bylo stanovisko EIA zrušeno, bylo vydáno nepřislušnou osobou.

2.2. Podmínky přezkumného řízení

Podle žalobce dále nebyly splněny podmínky zahájení přezkumného řízení podle § 95 odst. 1 správního řádu. Pro účely samotného rozhodnutí v rámci zahájeného přezkumného řízení platí, že správní orgán je povinen zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro vydání rozhodnutí. Ministerstvo životního prostředí v odůvodnění usnesení, kterým stanovisko EIA ruší, uvedlo, že rozhodlo pouze po předběžném prostudování spisové dokumentace. Správně však mělo ministerstvo podle žalobce dle předběžných zjištění zahájit přezkumné řízení a teprve následně po podrobném přezkoumání věci a seznámení se skutkovým stavem vydat rozhodnutí. Postup ministerstva, které výslovně uvádí, že se se stavem řízení a podklady pro vydání stanoviska seznámilo pouze předběžně a ve věci ihned rozhodlo, je tudíž podle žalobce nezákonný pro rozpor s ustanovením § 3 a § 96 odst. 1 a § 97 odst. 3 správního řádu.

V přezkumném řízení může být přezkoumávané rozhodnutí zrušeno pouze za předpokladu zjištěné nezákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí dle ustanovení § 97 odst. 3 správního řádu. Žádná taková nezákonnost ve stanovisku zjištěna nebyla a údajné vady se týkají pouze subjektivního názoru na stanovení a vymahatelnost podmínek uvedených ve stanovisku. Přitom přezkoumávané stanovisko vypořádává námitky naprosto odpovídajícím způsobem a v dostatečném rozsahu. Současně podle žalobce platí, že nebyly splněny ani podmínky pro zkrácené přezkumné řízení dle § 98 správního řádu, na které rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odkazuje. V žádném případě není ve věci přezkumu stanoviska porušení

právního předpisu zjevné ze spisového materiálu a nejsou splněny ani ostatní podmínky pro přezkumné řízení.

S předchozí námitkou souvisí též další námitka žalobce, a to, že nemohly být naplněny ani podmínky zkráceného přezkumného řízení podle § 98 správního řádu. Žalobce poukázal na to, že ve zkráceném přezkumném řízení je prvním úkonem správního orgánu vydání rozhodnutí podle § 97 odst. 3 správního řádu a dokazování správní orgán neprovádí. Prvoinstanční orgán však dokazování prováděl, když přiměřeně použil ustanovení § 14 odst. 5 správního řádu a z důvodů podjatosti vyloučil ředitelku odboru posuzování vlivů na životní prostředí a integrované prevence Ministerstva životního prostředí ing. Jaroslavu Honovou a všechny její podřízené a za úřední osobu příslušnou k vyřízení této věci byla určena Ing. Berenika Peřtová, Ph.D., náměstkyně ministra - ředitelka sekce technické ochrany životního prostředí. Pokud by zákonodárce chtěl vyloučit systémovou podjatost toho, kdo ve věci rozhodoval v prvním stupni, nesvěřoval by mu pravomoc rozhodnout v přezkumném řízení. Uvedl by, že přezkum nezákonného vyjádření, osvědčení nebo sdělení správního orgánu vyřizuje v souladu s § 95 odst. 1 správního řádu nadřízený orgán orgánu, který správní akt vydal. Správní řád však v § 156 odst. 2 určuje, že nezákonnost usnesení má napravit orgán, který jej vydal, otázka podjatosti je tudíž bezpředmětná a v tomto případě byl institut podjatosti využit jako záminka k účelovému vyloučení osob z rozhodování správního úřadu. Pochybnosti o zákonnosti postupu vyvolává dále podle žalobce skutečnost, že za úřední osobu sebe sama navíc v rozporu s § 95 odst. 6 správního řádu určila náměstkyně ministra, která dle informací veřejně dostupných nemá příslušnou odbornost ke komplexnímu hodnocení vlivů na životní prostředí. Zcela jistě tak není odborně způsobilou osobou, která by byla kompetentní rozhodovat v této věci. Buď tedy správní orgán prvního stupně postupoval dle ustanovení § 156 odst. 2 správního řádu, ale pak nemohl vyloučit pro podjatost prvoinstanční orgán, ale naopak jej měl nechat případně napravit pochybení. Nebo postupoval podle § 95 odst. 1 správního řádu, vyloučil pro podjatost prvoinstanční orgán, ale v takovém případě příslušnou osobou pro vydání rozhodnutí byl ministr životního prostředí.

2. 3. Existence překážky přezkumného řízení podle § 94 odst. 4 správního řádu

Žalobce jako další bod namítl, že správní orgán prvního stupně byl povinen přezkumné řízení zastavit podle § 94 odst. 4 správního řádu, neboť musel dojít nutně k závěru, že by újma, která by zrušením stanoviska EIA vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, byla ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu. V důsledku vydání stanoviska EIA nemohla být způsobena újma „ostatním dotčeným osobám a veřejnému zájmu“. Jestliže je stanovisko EIA podle § 10 zákona o posuzování vlivů pouze nezávazný odborný podklad pro další rozhodování ve správním řízení a jako takové nemůže způsobit reálný zásah do právní sféry ostatních osob, ani veřejnému zájmu, protože takový zásah může (potenciálně) způsobit až navazující rozhodnutí o umístění stavby, naopak ovšem bez vydání stanoviska nemůže žalobce dosáhnout vydání rozhodnutí o umístění stavby, protože je jeho nezbytným podkladem, pak zrušením stanoviska EIA v přezkumném řízení nepochybně vzniká újma pouze na straně žalobce. I kdyby bylo oprávněně shledáno, že stanovisko EIA bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, mělo být řízení v souladu s § 94 odst. 4 správního řádu zastaveno.

Práva z předmětného stanoviska EIA přitom žalobce podle svého názoru nabyl v dobré víře. Prvoinstanční orgán se s otázkou ochrany práv nabytých v dobré víře vypořádal pouze formalisticky a podle žalobce navíc nelogicky, když uvedl, že „*újma, která vznikla ostatním*

dotčeným osobám a veřejnému zájmu je natolik závažná, že nutnost nápravy porušení zákona převáží nad újmou, která by mohla vzniknout žalobci; pokud totiž v rozporu se zákonem nebyly vyjasněny důvodné pochybnosti ohledně celkových vlivů záměru na životní prostředí, znamená to, že byl narušen samotný účel zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, kterým je získat objektivní odborný podklad pro vydání rozhodnutí a přispět tak k udržitelnému rozvoji společnosti; chráněna mají být práva žalobce nabytá v dobré víře, kterou je zapotřebí posoudit objektivně na základě zjištěného skutkového stavu; žalobce nemohl být v dobré víře, když o pochybnostech ohledně nedostatečné kapacity kanalizace do Vltavy, neproveditelnosti plánovaného zasakování a kumulativních vlivů hluku na lidské zdraví mohl a měl vědět, jelikož zjevně vyplývají z dokumentů zveřejňovaných v rámci procesu EIA a z vyjádření dotčených územních samosprávních celků a dotčené veřejnosti; zástupce žalobce byl také přítomen na veřejném projednání záměru, kde byly připomínky veřejnosti v těchto oblastech podrobně diskutovány." Podle žalobce z tohoto odůvodnění vyplývá, že se správní orgán prvního stupně vůbec možností vzniku újmy žalobci nezabýval a omezil se jen na uvedená konstatování. K tvrzení, že žalobce nemohl být v dobré víře, neboť uvedená pochybení v procesu přijímání stanoviska mu musela být známa, žalobce namítl, že vydávání stanovisek EIA patří do kompetence Ministerstva životního prostředí a nikoliv do oblasti rozhodování účastníka. Ministerstvo životního prostředí jako prvoinstanční orgán vydalo souhlasné stanovisko, ve kterém stanovilo 122 podmínek, za jejichž splnění označilo záměr žalobce za realizovatelný. Na základě této skutečnosti žalobce pokračuje v další fázi realizace projektu včetně přípravy a zpracování projektové dokumentace, do které jsou zapracovávány podmínky stanovené stanoviskem EIA a v realizaci dalších úkonů spojených s podáním návrhu na zahájení řízení o umístění stavby a vydání územního rozhodnutí dle stavebního řádu. S ohledem na to, že stanovisko EIA obsahuje celkem 122 podmínek, ke všem námitkám proběhlo řádné připomínkové řízení a veřejné projednání a stanovisko mělo být platné pět let od jeho vydání, neměl žalobce žádný důvod pochybovat o jeho zákonnosti a správnosti. Těchto skutečností si Ministerstvo životního prostředí muselo být při vydání napadeného rozhodnutí vědomo a to včetně důsledků, které tento postup pro účastníka řízení může a bude mít.

2.4. Možnost uplatnění práv účastníka řízení

Žalobce dále namítl, že nebyl o probíhajícím řízení vyrozuměn a nebylo mu umožněno, aby se k předmětu řízení vyjádřil. Skutečnost, že správní orgán zahájil přezkum stanoviska, bylo žalobci formálně oznámeno až doručením usnesení, kterým se stanovisko ruší.

2.5. Absence poučení žalobce

Žalobce poukázal na to, že správní orgán je povinen poskytnout dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně však není vůbec zřejmé, jaký bude postup správního orgánu poté, co rozhodnutí nabude právní moci, a nejsou zřejmá ani práva a povinnosti žalobce, které v důsledku zrušení stanoviska pro něj vyplývají. Žádné takové poučení vyjma prostého konstatování o délce trvání zákonné lhůty dotčené usnesení neobsahuje a z usnesení vůbec nevyplývá, jaký bude další postup.

2. 6. Porušení zásady rovnosti

Žalobce dále namítl, že správní orgány mají vůči účastníkům respektovat zásadu rovnosti a postupovat při rozhodování skutkově shodných případů obdobně. V tomto případě napadené rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně představuje první rozhodnutí svého druhu počínaje od účinnosti zákona o posuzování vlivů. Není evidován jediný případ zrušení stanoviska EIA dle ustanovení § 156 odst. 2 správního řádu. Přitom žalovanému muselo být známo, že obdobné námítky, které v případě záměru rozvoje Letiště Vodochody vedly ke zrušení stanoviska, se dotýkají několika dalších velkých záměrů obdobných staveb (dálnice apod.), které jsou v různé fázi procesu posouzení vlivu záměru na životní prostředí, ve kterých vsak zatím bylo postupováno vždy s odkazem na příslušná ustanovení zákona o posuzování vlivů a na další postup v rámci následných správních řízení.

3. Námítky ve věci samé

Žalobce se pak též vymezil vůči meritorním důvodům napadeného rozhodnutí a rozhodnutí, jež mu předcházelo. Žalobce namítl, že k vypořádání všech podaných námitek a stanovení podmínek ve stanovisku došlo řádně, určitě a v dostatečném rozsahu v rámci procesu EIA, který trval čtyři a půl roku. Obavy z nevymahatelnosti stanovených podmínek jsou naprosto liché, neboť podmínky stanoviska EIA budou převzaty, konkretizovány a uvedeny do praxe v navazujících územních a stavebních řízeních k realizaci projektu Letiště Vodochody. I proto zákonodárce spojil právo na soudní přezkum stanoviska EIA s těmito navazujícími řízeními.

Konkrétně uplatnil žalobce následující žalobní body:

3.1. Vodohospodářská problematika

Připomínky obce Zlončice vycházely z posudku Ing. Jakoubka, který rozporoval údaje z vodohospodářské části dokumentace žalobce jako oznamovatele záměru, jež zpracoval Ing. Valečka. Tyto připomínky se týkaly především chybně stanovených odtokových součinitelů. Součinitele odtoku jsou v dokumentaci Ing. Valečkou zpracovány dle ČSN 75 6101 "Stokové sítě a kanalizační přípojky". Jejich upřesnění může být provedeno teprve v dokumentaci pro územní rozhodnutí dle stavebního zákona, kdy bude provedeno polohopisné a výškopisné zaměření povrchů stavby a stanoveny přesné sklonové poměry jednotlivých ploch, jak stávajících, tak uvažovaných. V rámci procesu EIA tato dokumentace nemohla být zpracována, protože proces EIA je právě podkladem pro zpracování dokumentace územního řízení, která musí být zpracována dle závěrů procesu EIA, nikoli naopak. Totéž se týká návrhové intenzity deště, kdy orientační návrhové intenzity deště jsou v dokumentaci Ing. Valečkou zpracovány dle ČSN 75 6101 "Stokové sítě a kanalizační přípojky". Dále je v dokumentaci EIA uvedeno, že dle ČSN 75 6101 "Při návrhu stokové sítě za použití racionálních metod se počítá s periodicitou návrhového deště, kterou určí příslušný úřad (především vodoprávní úřad)". Vodoprávní úřad v procesu EIA periodicitu neurčil, logicky ji bude možné určit v rámci územního řízení, kde budou k dispozici podstatně přesnější podklady, které budou muset vycházet ze závěrů EIA. Zpracovatel vodohospodářské části dokumentace Ing. Valečka, ani Ing. Jakoubek nejsou vodoprávními úřady, takže nemohou stanovovat konečné (resp. jiné než orientační) periodicity deště. Zároveň nelze v procesu EIA předjímat stanovení periodicity deště vodoprávním úřadem. Zjištění této hodnoty na základě

rozpracované dokumentace pro územní řízení je nezbytným úkolem územního řízení podle stavebního zákona.

Dále byly zpracovatelem posudku k dokumentaci EIA upřesněny podmínky, které bude muset plnit systém čištění odpadních vod a systém zasakování a akumulace srážkových vod. Až teprve ze zpracování těchto údajů, které jsou k dispozici ve fázi územního řízení, je možné navrhnout finální charakter řešení problematiky kanalizace do Vltavy. Zároveň bylo ve stanovisku EIA uloženo projednání maximálních odtoků do Vltavy a dalších toků, což opět vyžaduje znalost výše uvedených údajů. Proto také žádný ze správců toků ve fázi připomínek procesu EIA maximální možné odtoky nestanovil, protože je bude moci stanovit až podle rozpracované dokumentace k územnímu řízení. Z uvedených důvodů nemohl být v procesu EIA stanoven konečný a podrobný charakter potřebných oprav nebo úprav odpadního potrubí do Vltavy, ale byly stanoveny dostatečné podmínky pro minimalizaci negativních vlivů na životní prostředí, jak ukládá zákon o posuzování vlivů.

K problematice domnělé nemožnosti zasakování, byla ve stanovisku stanovena následující podmínka: *"Pro možnost vsakování srážkových vod doložit podrobný hydrogeologický posudek, ve kterém musí být zohledněna také přítomnost staré ekologické zátěže; vsakování srážkových vod v místě staré ekologické zátěže je zakázáno; pokud by mohlo dojít vsakováním srážkových vod k šíření kontaminantu, vsakování srážkových vod nebude možné a bude nutné zajistit likvidaci srážkových vod jiným způsobem; možnost vsakování posoudit s ohledem na ochranná pásma vodních zdrojů a s ohledem na možnost ovlivnění ropovodu Družba; vsakovány budou pouze srážkové vody bez možnosti kontaminace; srážkové vody z ranveje, pojezdových ploch, stojánky motorových zkoušek, odbavovacích ploch a parkovišť předčistit na odlučovačích se sorpčním filtrem; srážkové vody z komunikací v zimním období znečištěné posypovými materiály (zejména sůl) zasakovány nebudou."* Zákon o posuzování vlivů podle žalobce nikde neukládá to, že by podrobný hydrogeologický posudek musel být proveden v rámci dokumentů procesu EIA, avšak je zřejmé, že podrobný hydrogeologický posudek musí vycházet ze skutečného množství srážkových vod - dle upřesněných součinitelů odtoku (sklony povrchů dle geodetického zaměření a návrhu staveb v dokumentaci pro územní řízení) a dle periodicity návrhového deště dle stanovení vodohospodářským úřadem v územním řízení. Z kontextu ČSN 75 9010 "Vsakovací zařízení srážkových vod" rovněž vyplývá, že podrobný hydrogeologický posudek má být zpracován až v rámci územního řízení. Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že projektový návrh opravy kanalizace do Vltavy, detailní hydrogeologický posudek a projektový návrh zasakování nemohly být provedeny v rámci procesu EIA, ale že pro ně byly stanoveny dostatečné podmínky pro eliminaci, či minimalizaci negativních vlivů na životní prostředí.

Pokud žalovaný napadá své vlastní formulace podmínek ohledně vodohospodářského řešení s tím, že podmínky nejsou dostatečně určité a nebyly řádně vypořádány, pokud stanoví, že „podrobné dokumenty týkající se vodohospodářského řešení záměru budou zpracovány např. v rámci dokumentace pro územní rozhodnutí“, resp. že „vyústění potrubí z areálu letiště Vodochody do Vltavy dimenzovat na uvažované rozšíření letiště: v případě využití stávajícího potrubí provést technická opatření, která zajistí soulad s vodohospodářskými předpisy“, žalobce dále namítá, že se jedná o formulace běžně v dokumentech EIA používané. Pro srovnání uvedl příklad stanoviska EIA k paralelní dráze letiště Ruzyně v podmínce č. 15, která je formulována takto: „15. Pro navrhované stavby tunelů předložit příslušným správním úřadům podrobný hydrogeologický, inženýrsko-geodetický a geotechnický průzkum. V rámci další projektové přípravy již řešit odkanalizování prahu THR 06 pouze do letištního

kanalizačního systému (variantu odvádění srážkových vod do odvodňovacího systému silnice R6 dále nerealizovat)." Jako další příklad uvedl žalobce stanovisko k záměru nového jaderného zdroje v lokalitě Temelín, přičemž citoval následující podmínky:

"12) V rámci další projektové přípravy záměru dokladovat že budou zachovány funkce všech dotčených vodohospodářských zařízení či vodních toků.

13) V rámci další projektové přípravy záměru prověřit kanalizační systém dešťových vod návrhovým deštěm pro periodicitu 0,05, případně přijmout odpovídající opatření.

14) V další přípravě záměru zohlednit novelu nařízení vlády Č. 61/2003 Sb. - 23/2011 Sb. z hlediska některých nových pohledů na hodnocení kvality vod, a které mimo jiné zavádí i indikativní hodnotu pro hodnocení povrchových vod pro vodárenské účely pro 3H."

Podle žalobce tedy dochází zcela běžně k tomu, že podrobná specifikace stavebně technického řešení je řešena až v územním řízení, nikoliv v procesu EIA.

3. 2. Hluková problematika

Ve věci hlukové problematiky žalobce namítl, že Krajská hygienická stanice Středočeského kraje se sídlem v Praze jako orgán ochrany veřejného zdraví je dotčený správní úřad podle ust. § 9 odst. 8 a ust. § 23 odst. 5 zákona o posuzování vlivů ve věci dokumentace o hodnocení vlivů na životní prostředí k záměru „Letiště Vodochody". V souladu s výše uvedeným konečné vyhodnocení vlivů na veřejné zdraví vč. kumulativního vlivu hluku tedy provedl místně příslušný orgán ochrany veřejného zdraví - tj. Krajský hygienik Středočeského kraje, když ve svém vyjádření k posudku uvedl: "K souhlasnému stanovisku k záměru „Letiště Vodochody" nemáme připomínky. Z hlediska ochrany veřejného zdraví byly v návrhu souhlasného stanoviska ministerstva životního prostředí k záměru „letišť Vodochody" stanoveny podmínky tak, aby byla v maximálně možné míře zajištěna ochrana zdraví obyvatel před negativními účinky hluku." Podle žalobce tedy žalovaný tedy není příslušný k přezkumu stanoviska Krajského hygienika v této věci.

II. Obsah vyjádření k žalobě

Žalovaný ve vyjádření k žalobě k jednotlivým žalobním bodům uplatnil následující obranu:

Ad 1. Nicotnost rozhodnutí žalovaného

Žalovaný poukázal na to, že rozhodnutí žalovaného již byla předmětem soudního přezkumu, kdy Městský soud v Praze ani Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích o žalobě žalobce nicotnost rozhodnutí žalovaného nevyslovily, přestože tak učinit mohly, pokud by pro to byly dány zákonné důvody. V rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti žalobce se pak podle žalobce soud jednoznačně vyjádřil k právní povaze stanoviska EIA a konstatoval, že stanovisko EIA je podřaditelné pod kategorii úklonů podle části čtvrté správního řádu. Na základě takto vysloveného právního názoru Nejvyššího správního soudu žalovaný považuje otázku právní povahy stanoviska EIA jako úkonu dle části čtvrté správního řádu a s tím související otázku možnosti žalovaného postupovat při nápravě jeho nezákonnosti dle ustanovení § 156 odst. 2 správního řádu ve spojení s ustanovením § 98 a § 97 odst. 3 správního řádu za vyjasněnou.

Pokud žalobce namítá, že žalovaný neměl pravomoc k vydání rozhodnutí o zrušení stanoviska EIA, a to s ohledem na ustanovení § 23 odst. 14 zákona o posuzování vlivů, podle kterého se na řízení podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí nevztahuje správní řád, pokud tento zákon nestanoví jinak, žalovaný odkázal na ustanovení § 180 odst. 2 správního řádu, podle něhož platí, že pro případ, že podle dosavadních právních předpisů postupují správní orgány v řízení, jehož cílem není vydání rozhodnutí, aniž tyto předpisy řízení v celém rozsahu upravují, postupují v otázkách, jejichž řešení je nezbytné a které nelze podle těchto předpisů řešit, podle části čtvrté tohoto zákona. Cílem přijetí nového správního řádu byla podle žalovaného především realizace ústavní zásady zákonnosti výkonu veřejné správy, tedy principu, že veškerá výsostná veřejná správa musí být vykonávána v případech, v mezích a způsobem stanoveným zákonem. Podle nového pojetí správního práva bylo nutno veškerou činnost veřejné správy podřadit režimu správního řádu, čemuž odpovídá i znění citovaného ustanovení § 180 odst. 2 správního řádu. Dle stávajícího pojetí právní úpravy nadto nejsou postupy pro vydání stanoviska EIA nebo závěry zjišťovacího řízení správním řízením ve smyslu správního řádu. Aktuálně schválenou novelou zákona o posuzování vlivů na životní prostředí (účinnost od 1. 4. 2015) proto došlo k vypuštění tohoto ustanovení, neboť s ohledem na reformu správního práva, ke které došlo přijetím nového správního řádu, a dále s ohledem na skutečnost, že postupy pro vydání stanoviska EIA a závěru zjišťovacího řízení nejsou správním řízením ve smyslu správního řádu, je toto ustanovení nadbytečné. Ačkoli je nepřímá novelizace nežádoucí legislativní technikou, v praxi se jí nelze vždy vyhnout, a to zejména v případě, kdy je novým právním předpisem novelizováno velké množství dalších předpisů.

Žalovaný dále souhlasí se stěžovatelem potud, že stanovisko EIA není samostatně soudně přezkoumatelné. Nelze však souhlasit s tvrzením žalobce, že z tohoto důvodu nemůže být považováno za vyjádření, sdělení či osvědčení dle části čtvrté správního řádu. To, že stanovisko EIA není samostatně soudně přezkoumatelné, ale je dle judikatury správních soudů přezkoumatelné až v rámci přezkumu rozhodnutí, jehož je podkladem, potvrzuje, že se jedná o vyjádření, osvědčení či sdělení dle části čtvrté správního řádu. Z těchto důvodů se na něj uplatní přezkum dle ustanovení § 156 správního řádu. Podle žalovaného žalobce zaměňuje termín soudní přezkum dle s. ř. s. a přezkum či přezkumné řízení obecně. Soudní přezkum stanovisek EIA je skutečně možný až spolu s navazujícím rozhodnutím. Touto skutečností však není nikterak dotčena možnost správního přezkumu uvedená v ustanovení § 156 odst. 2 správního řádu, tedy že sám orgán, který stanovisko EIA vydal, je oprávněn vydat stanovisko EIA přezkoumat a v případě zjištěné nezákonnosti jej zrušit. Na správní přezkum úkonů podle části čtvrté správního řádu se vztahuje obecná právní úprava podle správního řádu, jelikož ve speciálním zákoně o posuzování vlivů na životní prostředí správní přezkum upraven není. Jelikož má žalovaný pravomoc vydávat stanoviska EIA podle ustanovení § 10 zákona o posuzování vlivů, přísluší mu také pravomoc tato stanoviska rušit postupem podle ustanovení § 156 odst. 2 správního řádu, jelikož při řešení nezákonnosti stanoviska EIA je nezbytné v souladu se zásadou legality postupovat zákonem stanoveným způsobem.

Pokud jde o vztah generality a speciality, podle žalovaného ustanovení § 180 odst. 2 správního řádu tak s účinností od 1. 1. 2006 podřizuje procesnímu režimu části čtvrté správního řádu obecně veškeré úkony správních orgánů, které jsou výsledkem postupu správních orgánů při výkonu působnosti v oblasti veřejné správy, tzn. při výkonu veřejné správy, která má charakter veřejné moci, kdy správní orgány vystupují vůči adresátům veřejné správy v nadřazeném postavení. Vyloučení správního řádu (nejen zákona č. 71/1967 Sb. o správním řízení, ale také zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) podle ustanovení § 23 odst. 14

zákona o posuzování vlivů na životní prostředí na řízení podle tohoto zákona by bylo možné podpořit na základě interpretačního pravidla, podle kterého má speciální norma (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí) přednost před normou obecnou, tj. správním řádem (*lex specialis derogat legi generali*). Ustanovení § 180 odst. 2 správního řádu má však ve vztahu k dosavadním právním předpisům současně charakter pozdější normy, která má před dosavadními právními úpravami jako staršími normami přednost podle interpretačního pravidla, že pozdější norma má přednost před normou předchozí (*lex posterior derogat legi priori*). Takový závěr podle žalovaného vyplývá z nutnosti dát přednost ústavně konformnímu výkladu ustanovení právních předpisů, tedy takovému výkladu, který odpovídá smyslu a účelu příslušných ustanovení Ústavy ČR a dalších ústavních zákonů (zejména čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 4 Listiny základních práv a svobod), pokud se nabízí více možností výkladu.

Ad 2. 1. a 2. 2. Chybně určený správní orgán a nedostatek podmínek řízení

Žalovaný k těmto námitkám odkázal na obsah napadeného rozhodnutí.

K dílčím otázkám doplnil, že žalovanému není jasná souvislost žalobcem uváděného rozsudku Nejvyššího správního soudu, ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 AOs 2/2012 - 53, s rozhodnutím žalovaného, když Nejvyšší správní soud se v daném případě vyjadřuje k specifikům námitek proti zásadám územního rozvoje (a rozhodnutí o nich). Pokud by žalovaný podle konstrukce žalobce vypořádání námitek k zásadám územního rozvoje přirovnal k vypořádání připomínek k dokumentaci EIA a posudku EIA, nemůže žalovaný než souhlasit s názorem soudu, že z odůvodnění rozhodnutí o námitkách musí být seznatelné, z jakého důvodu považuje rozhodující orgán podané námitky za liché, mylné nebo vyvrácené, nebo proč považuje předestírané skutečnosti za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, není možné zabývat se námitkami pouze formálně a vypořádat je jen obecnými frázemi, aniž by se zohlednila jejich podstata. Stanovisko EIA bylo žalovaným zrušeno právě z důvodu nedostatečného vypořádání vyjádření k dokumentaci (oznámení) a k posudku EIA, neboť ve vztahu k připomínce obsahuje pouze obecné konstatování, které neřeší podstatu zcela konkrétních připomínek, a odsouvají odpověď na zásadní otázky vlivu záměru na životní prostředí až na dobu po skončení procesu EIA.

Pokud jde o podmínky zkráceného přezkumného řízení, skutečnost, že byly vyloučeny některé úřední osoby pro podezření na podjatost, podle žalovaného nijak nevylučuje aplikaci § 98 správního řádu. Nejprve musí být určena oprávněná úřední osoba (§ 15 správního řádu), aby vůbec mohl být učiněn první úkon v řízení, které za daný správní orgán vede tato oprávněná úřední osoba. Jedná se o úkon učiněný ve fázi před zahájením řízení. Činění určitých úkonů a postupů před samotným zahájením řízení je ostatně výslovně předvídáno ve správním řádu (§ 42 správního řádu). Žalovaný se nadto v rozhodnutí o rozkladu s námitkou žalobce ohledně oprávněné úřední osoby a vydání předmětného usnesení ze dne 30. 4. 2014 podrobně zabýval a dospěl k závěru, že předmětné usnesení nemělo být vůbec vydáno, nelze na něj tedy nahlížet jako na první úkon v řízení, ale vydání tohoto usnesení není vadou, která by mohla mít vliv na soulad usnesení Ministerstva životního prostředí s právními předpisy. Žalovaný přisvědčil tomu, že důvody pro vyloučení ředitelky Ing. Jaroslavy Honové a zaměstnance Mgr. Evžena Doležala usnesením ze dne 30. 4. 2014, č. j. 31212/ENV/14, nebyly dány. Oprávnění náměstkyně ministra k vydání napadeného usnesení měla ovšem náměstkyně ministra z titulu pozice přímého nadřízeného Ing. Jaroslavy Honové, a toto

oprávnění je rovněž zakotveno v Organizačním řádu Ministerstva životního prostředí (odbor posuzování vlivů na životní prostředí a integrované prevence organizačně spadá pod sekci technické ochrany životního prostředí). Podle ustanovení § 15 odst. 4 správního řádu se o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, pouze provede záznam do spisu (o tom, kdo je oprávněná úřední osoba se účastník řízení vyrozumí jen na požádání). Dle Organizačního řádu Ministerstva životního prostředí ředitel odboru zodpovídá za činnost odboru a rozvoj svěřeného úseku činnosti příslušnému přímo nadřízenému vedoucímu zaměstnanci (náměstkovi ministra), ředitel odboru je oprávněn a povinen samostatně rozhodovat o záležitostech ve své působnosti, pokud si rozhodování nevyhradil ministr nebo příslušný náměstek ministra.

Ad 2.3. Existence překážky přezkumného řízení podle § 94 odst. 4 správního řádu

Z usnesení Ministerstva životního prostředí a rozhodnutí ministra dle žalovaného vyplývá, že se žalovaný zabýval otázkou případné újmy i dobré víry stěžovatele v zákonnost a věcnou správnost stanoviska EIA před tím, než se rozhodl předmětné stanovisko EIA zrušit. V usnesení Ministerstva životního prostředí je uvedeno, proč žalobce jako oznamovatel nemohl být v dobré víře v zákonnost a správnost stanoviska EIA, když o pochybnostech ohledně nedostatečné kapacity kanalizace do Vltavy, neproveditelnosti plánovaného zasakování a kumulativních vlivů hluku na lidské zdraví vědět mohl a měl, jelikož vyplývají z dokumentů zveřejňovaných v rámci procesu EIA a z vyjádření dotčených územních samosprávných celků a dotčené veřejnosti. Jelikož žalobce v době vydání usnesení Ministerstva životního prostředí dosud nezískal žádné rozhodnutí stavebního úřadu pro realizaci záměru, dospěl žalovaný k závěru, že možná újma na právech nabytých v dobré víře ze strany žalobce nepřevyšuje veřejný zájem na tom, aby stanovisko EIA odpovídalo požadavkům zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Žalovaný dospěl k závěru, že dosud nebylo vydáno žádné navazující rozhodnutí pro realizaci záměru, a proto nelze předpokládat zvýšené ekonomické náklady stěžovatele, které budou způsobeny zrušením stanoviska EIA, v porovnání s ekonomickými náklady, které žalobce již musel nést, aniž by měl zaručeno, že stanovisko EIA bude k záměru stěžovatele kladné. Žalovaný proto uzavřel, že stěžovatelem uvedené finanční prostředky by musel žalobce vynaložit stejně, ať už by bylo vydáno stanovisko EIA k záměru souhlasné nebo nesouhlasné. Podle ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu je poměřována újma nejen s újmou jiných účastníků, ale také s újmou, která vznikla vydáním nezákonného stanoviska EIA veřejnému zájmu. Žalovaný je přitom přesvědčen, že pokud v rámci procesu EIA nebyly vyjasněny důvodné pochybnosti ohledně hlukové zátěže a odvodnění areálu letiště, byla způsobena závažná újma na veřejných zájmech, kterými jsou ochrana obyvatelstva před hlukem, ochrana vod a obecně ochrana životního prostředí. Z toho podle žalovaného vyplývá, že stanovisko lze zrušit již jen s odkazem na ochranu těchto veřejných zájmů. Současně je třeba upozornit na skutečnost, že nezrušení vadného stanoviska by v konečném důsledku způsobilo újmu i žalobci, protože by vady stanoviska ohrožovaly jeho úspěch v dalším řízení o záměru. S ohledem na zásadu materiální pravdy se tedy žalovaný domnívá, že při zjištění nezákonnosti jím vydaného správního aktu byl povinen tento nedostatek co nejdříve napravit a správní akt zrušit, a to za pomoci právních prostředků, které mu správní řád nabízí, v daném případě tedy postupem podle ustanovení § 156 odst. 2 správního řádu ve zkráceném přezkumném řízení.

Pokud jde o otázku dobré víry žalobce, zastává žalovaný názor, že pokud dospěl k závěru, že stanovisko EIA trpí uvedenými vadami, pro které neodpovídá požadavkům zákona, bylo jeho povinností napravit tyto vady bez zbytečných průtahů v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů, jak jsou zakotveny v ustanovení § 2 až § 8 správního

řádu, a to zejména se zásadou procesní ekonomie. Podle těchto zásad nelze ponechat možnost odstranění věcných nedostatků stanoviska EIA, které způsobují jeho zjevnou nezákonnost, až na navazující řízení před stavebním úřadem (popř. řízením u správního soudu), zvláště pokud jsou zjištěné vady stanoviska EIA takové povahy, že mohou způsobovat přehodnocení přijatelnosti záměru. Žalovaný při vydání napadených rozhodnutí dospěl k závěru, že újma, která vznikla ostatním dotčeným osobám a veřejnému zájmu, je natolik závažná, že nutnost nápravy porušení zákona převáží nad újmou, která by mohla vzniknout žalobci. Pokud totiž v rozporu se zákonem nebyly vyjasněny důvodné pochybnosti ohledně celkových vlivů záměru na životní prostředí, znamená to, že byl narušen samotný účel zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, kterým je získat objektivní odborný podklad pro vydání rozhodnutí, a přispět tak k udržitelnému rozvoji společnosti. V případě zjištěné nezákonnosti aktu státní správy je povinností správního orgánu tuto nezákonnost odstranit (pokud je to dle správního řádu z hlediska lhůt a dalších podmínek přípustné), není možné se této povinnosti zprostit s odkazem na možný přezkum v navazujících správních řízeních, popř. řízením před správními soudy, jelikož soudní přezkum nezákonných aktů veřejné správy je pouze subsidiární k přezkumu správnímu. Podle žalovaného lze přisvědčit námitce žalobce, že pokud dokumentace EIA trpěla vadami, měl na ně prvoinstanční orgán už v řízení o vydání stanoviska EIA reagovat uložením dalších podmínek (popř. jiným zákonným způsobem), které by vady vytykávané stanovisku EIA odstranily, přičemž právě to, že se Ministerstvo životního prostředí takto nezachovalo, ale naopak vydalo stanovisko EIA, bylo důvodem pro jeho zrušení pro nezákonnost v přezkumném řízení.

Ad 2.4. Možnost uplatnění práv účastníka řízení

K této námitce žalovaný uvedl, že napadené usnesení Ministerstva životního prostředí bylo vydáno ve zkráceném přezkumném řízení podle ustanovení § 98 správního řádu, kdy prvním úkonem bylo vydání tohoto usnesení. V období předcházejícímu vydání usnesení se žádné řízení nevedlo, a žalobci tudíž nenáležela žádná práva účastníka řízení. Žalovaný tedy nebyl povinen žalobce o zrušení stanoviska EIA předem informovat, absence takového informování nemá vliv na zákonnost usnesení MŽP.

Ad 2.5. Absence poučení žalobce

Podle žalovaného je z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zřejmé, že po nabytí jeho právní moci dojde ke zrušení stanoviska EIA a proces EIA se vrací do fáze před jeho vydáním.

Ad 2.6. Porušení zásady rovnosti

Žalovaný v souvislosti s touto námitkou uvedl, že skutečnost, že se v případě rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jedná o první rozhodnutí žalovaného o zrušení stanoviska EIA za účinnosti správního řádu, nemůže znamenat, že by byla porušena zásada rovnosti či zásada zakotvená v § 2 odst. 4 správního řádu. Žalovaný se po celou dobu účinnosti zákona o posuzování vlivů na životní prostředí v maximální možné míře snaží o zákonnost a věcnou správnost jím vedených procesů EIA, skutečnost, že ještě v minulosti nebylo nutné přikročit k nápravě nezákonného stanoviska EIA, je podle žalovaného pozitivní skutečností, ale tento fakt nemůže mít vliv na to, že pokud došlo v případě záměru „Letiště Vodochody“ k pochybení a vydání zjevně nezákonného stanoviska EIA, musel žalovaný pomocí legálního postupu takovou nezákonnost odstranit.

Žalovaný dále trvá na tom, že žalobce v rozkladu proti usnesení Ministerstva životního prostředí jmenovitě neuvedl konkrétní obdobné záměry, taktéž posuzované žalovaným v rámci procesu EIA, v jejichž případech měl žalovaný postupovat odlišně jako v dané věci, proto se žalovaný touto pouze obecně formulovanou rozkladovou námitkou v rozhodnutí ministra nezabýval podrobněji. Žalobce až v podané žalobě jmenovitě zmiňuje dva záměry, ve kterých podle žalobce žalovaný nepostupuje shodně jako v případě záměru „Letiště Vodochody“, konkrétně uvádí „Nový jaderný zdroj v lokalitě Temelín včetně výkonu do rozvodny Kočín“ a „Paralelní RWY 06R/24L, letiště Praha Ruzyně“. Podle žalovaného je pochopitelné, že i u jiných záměrů se mohly objevit podobné námitky a připomínky, které byly projednávány v rámci procesu EIA k záměru „Letiště Vodochody“. Tyto jiné záměry však nelze s předmětnou kauzou směřovat, neboť charakter, významnost i způsob vypořádání těchto připomínek u daných záměrů se mohl lišit. Jednotlivé záměry je tak třeba vždy posuzovat individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem daného případu.

Ad 3. 1. Vodohospodářská problematika

Žalovaný vůči argumentaci žalobce namítl, že cílem procesu EIA je dle ustanovení § 5 odst. 1 zákona o posuzování vlivů zjištění, popis, posouzení a vyhodnocení předpokládaných přímých a nepřímých vlivů provedení i neprovedení záměru na životní prostředí. Jako nesprávnou tak je nutné označit podle žalovaného argumentaci žalobce, že některé údaje potřebné k identifikování a posouzení možných vlivů záměru nebyly k dispozici, neboť dokumentace EIA není dostatečně podrobná tak, jako je až následně vypracovávaná dokumentace pro územní rozhodnutí. K tomu žalovaný uvádí, že v souladu s cílem zákona o posuzování vlivů na životní prostředí dokumentace EIA musí být natolik podrobná, aby vlivy bylo možné identifikovat a posoudit. Pokud by to nebylo možné, bylo by nutné proces EIA opakovat v okamžiku, kdy bude možné potřebná vstupní data získat (k tomu žalovaný poukázal na rozsudek Soudního dvora EU ve věci C-201/02, bod 52). Posouzení vlivů záměru nelze odkládat na pozdější fáze rozhodovacích procedur. Z rozhodovací praxe Soudního dvora EU podle žalovaného jednoznačně plyne, že posouzení vlivů záměru na životní prostředí musí být v zásadě uskutečněno ihned, jakmile je možné identifikovat a posoudit všechny vlivy, které tento záměr může mít na životní prostředí (rozsudek Soudního dvora ve věci C-275/09, bod 33). Neobsahovala-li dokumentace zpracovaná oznamovatelem dostatečně podrobné informace potřebné k posouzení všech vlivů, měl je oznamovatel opatřit.

Podle žalovaného nelze akceptovat přístup, dle kterého by některé vlivy záměru na životní prostředí nebyly identifikovány a posouzeny v rámci procesu EIA, a přesto by o předmětných parametrech záměru bylo rozhodnuto v rámci územního řízení. Není proto pravdou, jak se domnívá žalobce, že by zákon o posuzování vlivů na životní prostředí neukládal, aby v rámci procesu EIA byl zpracován dostatečně podrobný hydrogeologický posudek. Z přílohy č. 4 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí je zřejmé, že dokumentace musí obsahovat mj. popis vlivů záměru na povrchové a podzemní vody. Tento popis musí být natolik konkrétní, aby bylo možné v souladu s ustanovením § 5 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí tyto vlivy zjistit, popsat, posoudit a vyhodnotit. Oznamovatel tedy musí dle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí předložit podklady v takové míře konkrétnosti (vč. případného hydrogeologického posudku), aby bylo možné v rámci procesu EIA dosáhnout cíle zákona. Článek 3 směrnice Rady č. 85/337/EHS, o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí, orgánu příslušnému pro oblast životního prostředí ukládá povinnost posouzení vlivů na životní prostředí, které musí obsahovat popis přímých a nepřímých vlivů záměru na faktory uvedené

v prvních třech odrážkách tohoto článku a jejich vzájemného působení (rozsudek ze dne 16. března 2006, Komise v. Španělsko, C-332/04, bod 33). Jak uvádí čl. 2 odst. 1 téže směrnice, musí být toto posouzení provedeno dříve, než bude vydáno požadované povolení pro uskutečnění záměru. Aby orgán příslušný pro oblast životního prostředí splnil povinnost, jež je mu uložena uvedeným čl. 3, nemůže se omezit na určení a popis přímých a nepřímých vlivů záměru na určité faktory, ale musí je dále v každém jednotlivém případě vhodným způsobem posoudit. Tato povinnost posouzení se liší od povinností uvedených v člancích 4 až 7, 10 a 11 směrnice, které jsou v převážné míře povinnostmi souvisejícími se shromažďováním a výměnou informací, projednáváním, zveřejňováním a zajištěním soudního přezkumu. Jedná se o procesní pravidla, týkající se pouze provedení hmotněprávní povinnosti stanovené v článku 3 směrnice. Argumentace žalobce veřejným projednáním upřesněných parametrů v rámci územního řízení tak není na základě výše uvedeného relevantní, protože vlivy spojené s upřesněnými parametry záměru musí být posouzeny ve smyslu čl. 3 směrnice, nestačí je pouze projednat ve smyslu čl. 6 směrnice (k tomu rozsudek Soudního dvora ve věci C-50/09, body 35 a 38).

Ad 3. 2. Hluková problematika

K této námitce žalobce žalovaný uvedl, že z usnesení Ministerstva životního prostředí vyplývá, že v průběhu procesu EIA byla vznesena řada připomínek, které se týkaly nedostatečného vyhodnocení hlukové zátěže vyvolané záměrem, a to zejména s ohledem na kumulaci této zátěže s hlukovou zátěží vyvolanou jinými zdroji hluku v dotčeném území, zejména silniční a železniční dopravou. Podle rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo v dokumentaci a posudku EIA předpokládáno zvýšení hlukového limitu pro veškerou silniční dopravu korekcí na starou hlukovou zátěž, tento přístup znamenající fakticky zvýšení limitu však nebyl nikterak odůvodněn, takže stanovisko EIA je v tomto ohledu nepřezkoumatelné, tudíž nezákonné. Z vypořádání připomínek dotčené veřejnosti ve stanovisku EIA ohledně zvýšení hlukové zátěže vyplývá dle žalovaného závěr, že záměr nebyl posouzen z hlediska hlukové zátěže v souladu se zákonem o posuzování vlivů na životním prostředí, na čemž nemůže nic měnit ani stanovisko Krajské hygienické stanice Středočeského kraje.

III. Osoby zúčastněné na řízení a obsah jejich vyjádření

Do vydání rozhodnutí ve věci samé se jako osoby zúčastněné na řízení přihlásily v záhlaví uvedené osoby, jež měly v procesu pořizování stanoviska EIA postavení tzv. „dotčené veřejnosti“. Jakkoliv lze pochybovat o postavení těchto osob jako osob zúčastněných na řízení v této věci, neboť tyto osoby nebyly účastníky řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo, soud z procesní opatrnosti účast těchto osob vzal na vědomí.

Ve svém vyjádření osoby zúčastněné na řízení uvedly, že se v případě stanovisek EIA vydaných do 31. 3. 2015 jednalo o úkon dle části čtvrté správního řádu. Na tento úkon se tak uplatní ust. § 156 odst. 2 správního řádu, podle něhož může být takový úkon zrušen správním orgánem, který ho vydal, zrušen usnesením, pokud byl úkon v rozporu s právními předpisy a nelze ho opravit podle § 156 odst. 1 správního řádu. Na závěru, že lze toto ustanovení správního řádu aplikovat i na stanovisko EIA, nic nemění ani ust. § 23 odst. 14 zákona o posuzování vlivů, ve znění účinném do 31. 3. 2015, podle něhož se na řízení podle tohoto zákona se správní řád nevztahuje, není-li stanoveno jinak. Řízením ve smyslu tohoto ustanovení je totiž potřeba rozumět toliko proces vedoucí k vydání stanoviska EIA, který je v zákonu o posuzování vlivů upraven. Naopak, pokud už stanovisko EIA vydáno bylo, nepochybně jej lze podřadit pod tzv. jiné úkony neupravené ve zbývajících částech správního

řádu (§ 158 odst. 1 správního řádu). Na část čtvrtou správního řádu odkazuje i ust. § 180 odst. 2 správního řádu, na nějž je ostatně poukazováno i v rozhodnutí o rozkladu, podle něhož dle části čtvrté postupují správní orgány v řízení, jejichž cílem není vydání rozhodnutí, v otázkách, kterých řešení je nezbytné a které nelze řešit podle těchto předpisů.

Ust. § 156 odst. 2 správního řádu dále výslovně odkazuje na přiměřené použití ustanovení hlavy IX části druhé 2 správního řádu o přezkumném řízení, tedy i na § 98 správního řádu o zkráceném přezkumném řízení. Jelikož porušení zákona o posuzování vlivů bylo zřejmé již ze spisového materiálu, byly splněny i ostatní podmínky pro přezkumné řízení a nebylo zapotřebí vysvětlení účastníků, postupoval žalovaný v souladu se správním řádem, pokud provedl zkrácené přezkumné řízení. Takový postup byl i v souladu s § 6 odst. 2 správního řádu. Podle osoby zúčastněné na řízení byla splněna i podmínka, že prvním úkonem žalovaného bylo vydání rozhodnutí o zrušení stanoviska EIA. Pokud totiž ust. § 98 zmiňuje, že „prvním úkonem“ má být rozhodnutí o zrušení přezkoumávaného aktu, nepochybně tím myslí to, že v protikladu s klasickým přezkumným řízením správní orgán nevydává usnesení o zahájení řízení, ani není povinen dát účastníkům řízení možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Navíc, jak se uvádí v rozhodnutí o rozkladu, uvedené usnesení nemělo být vůbec vydáno, pouze mělo dojít k poznamenání do spisu, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou. Žalovaný v rámci přezkumného řízení navíc řádně provedl i úvahu, zda újma, která by zrušením stanoviska EIA mohla vzniknout některému účastníkovi, není ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jeho vydáním jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu.

Co se týče věcného posouzení zákonnosti stanoviska EIA, s oběma důvody pro jeho zrušení, jež uvádí žalovaný, se osoby zúčastněné na řízení plně ztotožňují. Již v procesu posuzování vlivů a následně i v podnětu žalovanému ke zrušení stanoviska EIA osoby zúčastněné na řízení upozorňovaly na to, že záměr v podobě, která byla obsažena v dokumentaci a ve stanovisku EIA, není fakticky uskutečnitelný, a to především z vodohospodářského hlediska. Vodohospodářské řešení záměru Letiště Vodochody je v dokumentaci EIA zpracováno nicotně, nedostatečně a v mnoha částech se zjevnými chybami. Zásada materiální pravdy není ve vodohospodářské části dokumentace EIA dodržena, což může mít fatální následky. Vstupní parametry hydrotechnických výpočtů odvádění dešťových vod jsou katastrofálně poddimenzovány a spuštění letiště do provozu dle podmínek a limitů navrhovaných v dokumentaci EIA by po přívalových deštích způsobilo devastující účinky proudící vody v níže položeném území i na infrastrukturu jednotlivých obcí. Ve výpočtech odvádění dešťových vod je v dokumentaci EIA uvažováno s návrhovým deštěm s jednoletým opakováním (Q1) a přitom v závěrném profilu je odtok nepochopitelně presentován jako Q100, tedy průtok s pravděpodobností opakování jednou za 100 let. Na tyto, ale i další chyby ve výpočtech vrcholových odtoků upozorňovala obec Zlončice doložením validních a závazných údajů od ČHMÚ v každém kole řízení EIA již od roku 2011. Proces EIA v tomto případě selhal, protože nikdo (zpracovatel, posuzovatel ani MŽP) od roku 2011 neprovedl seriózní a validní hydrotechnické výpočty a neposoudil skutečné dopady na zaplavování níže položené infrastruktury a území obce Zlončice pod plánovaným záměrem. Popsané je mj. podrobně řešeno v odborném posudku projekční kanceláře VHSPROJEKT – Ing. Martin Jakoubek 10/2011, který byl v průběhu procesu EIA předložen.

Chyby ve výpočtech odtoků do jednotlivých uzávěrných profilů a recipientů lze dovodit i z podmínek souhlasného stanoviska VODA 10) (č. j. 71411/ENV/13 ze dne 29. 10. 2013), kde MŽP připouští neznalost odtoků z předmětného povodí. Žádná z dalších podmínek souhlasného stanoviska MŽP také nevypořádala námitku, že v jednotlivých přílohách

dokumentace EIA jsou zásadní rozpory ve vymezení dílčích povodí a jejich závěrných profilů (z nerozdělitelných areálů letiště Vodochody a AERO Vodochody) a není tak vůbec jasné, kam budou vody zaústěny a jakou vodotečí budou bezpečně převáděny až do dostatečně kapacitních recipientů (Vltava a Labe).

Pro odvádění dešťových vod z letiště je uvažováno s využitím stávající technické infrastruktury z 50. let minulého století, která je v případě potrubních dopojů do otevřených vodotečí už v současné době nevyhovující, v dezolátním stavu a nemůže být použita jako infrastruktura mezinárodního letiště. Záměr nepočítá s rekonstrukcí či zkapacitněním vodohospodářské infrastruktury, která leží na jiných pozemcích, než jsou pozemky investora. Tato potrubní infrastruktura vedená skrz přírodní park Dolní Povltaví v k. ú. Zlončice nevyhovuje pro odvádění vod z mezinárodního letiště a z areálu Aero Vodochody. Materiální pravda není splněna u deklarované kapacity recipientů - potrubních propojů do Vltavy ani do Hoštického potoka. Např. kanalizační přivaděč do Vltavy neexistuje v profilu DN500 s kapacitním průtokem 717 l/s, limitní je profil DN300 kapacity cca 152 l/s (nejužší profil na přivaděči délky 1,75 km). Dále například v podmínce souhlasného stanoviska VODA 16) je uveden nesmyslný přípustný odtok 930 l/s, který nemůže protéci potrubím DN 700 uloženým v minimálním sklonu, ani navazujícími vodohospodářskými objekty (otevřenou nekapacitní vodotečí, limitujícími propustky a průtočnými malými vodními nádržemi až do Hoštického a navazujícího Máslovického potoka) bez způsobení živelní pohromy (povodeň, sesuv svahů) v níže položené části tohoto dílčího povodí. Další podmínka souhlasného stanoviska VODA 18) zcela popírá podmínku VODA 16), kdy v horní části povodí je připuštěn max. odtok 930 l/s a v navazujícím úseku Máslovického potoka má být max. odtok teprve projednán se správcem vodního toku Lesy ČR. Popsaná nekoncepčnost a nechť vyřešit a posoudit odtok až do dostatečně kapacitního recipientu (nikoliv pouze za hranici oplocení letiště) může vést k fatálním důsledkům a ohrožení majetku a životů občanů. Na uvedené problémy upozornil při veřejném projednání vodohospodář obce Zlončice Ing. Martin Jakoubek, autorizovaný inženýr v oboru vodohospodářské stavby a zástupci MŽP do záznamu opakovaně slíbili zodpovězení a vypořádání těchto námitek, uvedené však nebylo splněno.

Dále osoby zúčastněné namítly, že v případě výústního potrubí z areálu letiště Vodochody do Vltavy, které v délce cca 1,75 km prochází mj. lesními pozemky a skalní roklí (vše v k.ú. Zlončice, v přírodním parku Dolní Povltaví, za plotem letiště a mimo pozemky investora), MŽP při stanovení podmínky VODA 11) úplně rezignovalo a opustilo předchozí výpočty z dokumentace EIA. V těchto výpočtech bylo nepochopitelně deklarováno, že nedojde k překročení „kapacitního průtoku“ v potrubí 717 litrů /s. V podmínce VODA 17) se MŽP nesnaží stanovit ani max. odtok, ani popřít oponentní posouzení (zpracovatel VHSPROJEKT 10/2011) o skutečné kapacitě limitujícího profilu potrubí DN 300 s kapacitním průtokem cca 152 l/s. Nadto nebylo v rámci procesu EIA vůbec vypořádáno souhrnné stanovisko Městského úřadu Kralupy nad Vltavou, odboru životního prostředí, sp. zn. MUKV 30426/2011 OŽP, ze dne 18. 10. 2011, ani souhrnné stanovisko téhož úřadu, sp. zn. MUKV 15530/2013 OŽP, ze dne 14. 6. 2013. Dle § 9 odst. 10 zákona o posuzování vlivů přitom zpracovatel posudku vypořádá obdržená písemná vyjádření k posudku a vyjádření z veřejného projednání a na jejich základě popřípadě upraví návrh stanoviska. Tato povinnost však nebyla splněna. Obě výše zmíněná vyjádření zůstala pominuta a nevypořádána, přestože byla zmíněna i při veřejném projednání.

Selháním celého procesu EIA v případě starých zátěží je podle osob zúčastněných opominutí otázky č. 14 z posudku VHSPROJEKT: „Jaká je věcná a časová vazba záměru a starých ekologických zátěží? Jak bude prakticky, legislativně a smluvně zajištěno, že stará

ekologická zátěž bude nejprve odstraněna a následně bude tato část území a vodohospodářská infrastruktura použita v záměru?“ Podmínka souhlasného stanoviska MŽP VODA 22) je nicotná – v dokumentaci EIA nejsou nikde vyznačeny polohy vsakovacích objektů pro prostor přednádraží a parkovišť, současně nebyla nikde stanovena jejich kapacita a konstrukční uspořádání, nikdy nebyl doložen ani hydrogeologický posudek proveditelnosti likvidace srážkových vod vsakem.

Proces posuzování vlivů EIA selhal podle osob zúčastněných i v případě posouzení rizik svahových sesuvů a vytékání vody z pramenních vývěřů v k. ú. Zlončice a k. ú. Vodochody v případě změny způsobu likvidace dešťových vod jejich plošným zasakováním na náhorní plošině v prostoru letiště. V dokumentaci EIA je navrženo rozsáhlé vsakování dešťových vod bez jakéhokoliv hydrogeologického posouzení. Není vyřešeno ovlivnění jakosti a množství podzemních vod a chybí posouzení výšky max. hladiny podzemní vody, která je limitující pro návrh založení vsakovacích objektů.

Pochybením procesu EIA je též neuvedení a nezhodnocení vlivu záměru na stávající (historické) vodní zdroje okolních obcí. Přes detailní upozornění v posudku VHSPROJEKTU z 10/2011 nebyl možný vliv na jakost a množství vody ve vodních zdrojích a na platná ochranná pásma vodních zdrojů vůbec posouzen. Přes opakované požadavky nebyl předložen ani hydrogeologický posudek záměru na vodní zdroje. Zpracovatel dokumentace EIA, zpracovatel posudku, ani zástupci MŽP nebyli schopni při veřejném projednání prezentovat umístění vodních zdrojů v okolních obcích a odpovědět, zda může realizací záměru dojít k jejich nepříznivému ovlivnění. Zpracovatel v Dokumentaci EIA neuvedl platná ochranná pásma vodních zdrojů. V dosahu letiště (vyznačených dílčích rozvodí) a např. navržených vsakovacích zařízení se přitom vyskytuje: ochranné pásmo 1. a 2. stupně vodního zdroje Máslovice, ochranné pásmo 1. a 2. stupně pro studny S2, S3, JS, HŠ10 v k. ú. Hořtice u Vodochod a v k. ú. Klíčany, ochranné vodního zdroje pro celý areál Aero, ochranné pásmo vodního zdroje Zlončice.

Tyto podstatné připomínky k vodohospodářskému řešení záměru zpracovatel stanoviska EIA vypořádal naprosto nedostatečně, bez toho, aby na ně konkrétně reagoval. Žalovaný se ve svém rozhodnutí tímto pochybením velmi podrobně zabýval, přičemž posuzoval jak obsah a závažnost námitek týkajících se vodohospodářského řešení, tak znění konkrétních pasáží stanoviska EIA a jeho příloh, které se uvedenou otázkou zabývaly. Na základě takto provedeného přezkumu pak dospěl k závěru, že stanovisko EIA bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, jelikož nebyla vypořádána všechna vyjádření k Dokumentaci EIA a Posudku EIA, přičemž argumentace (podložená odbornými posudky zpracovanými autorizovaným inženýrem ve vodohospodářské oblasti) ohledně nedostatečné kapacity kanalizace do Vltavy a neproveditelnosti plánovaného zasakování byla naprosto zásadní.

Pokud by se totiž tyto připomínky ukázaly jako pravdivé, musela by být zásadním způsobem rekonstruována kanalizace do Vltavy a dále řešeno nakládání se srážkovými vodami, které měly být původně zasakovány. S ohledem na účel zákona o posuzování vlivů, jímž je získat objektivní odborný podklad pro navazující řízení, by tak bylo nepřipustné, aby se vlivy takto rozsáhlých staveb (rekonstrukce kanalizace do Vltavy, nové řešení odvodnění namísto zasakování, stanovení podmínek pro odstranění a sanaci starých zátěží ve vztahu k další stavební činnosti v území) na životní prostředí posuzovaly později bez vztahu k vlivům záměru „Letiště Vodochody“ na životní prostředí, jelikož možnost realizace záměru musí být posouzena s přihlédnutím ke všem vlivům, které s ní souvisí.

Podle osoby zúčastněné na řízení tak stanovisko EIA ve svém odůvodnění zcela nedostatečně vyhodnocovalo vodorohospodářské řešení areálu, ačkoli v řízení byly předloženy odborné podklady (odborný posudek) dokládající, že navrhované řešení je nevyhovující a nerealizovatelné. Z tohoto důvodu tak byl závěr žalovaného o nezákonnosti stanoviska EIA vedoucí k jeho zrušení zcela správný.

Pokud jde o vypořádání připomínek dotčené veřejnosti ohledně dopadů záměru v oblasti hlukové zátěže a návrh opatření k jejich zmírnění, již v průběhu vydávání stanoviska EIA byla ze strany dotčených obcí i další veřejnosti vznesena řada námitek ohledně nedostatečného vyhodnocení hlukové zátěže vyvolané záměrem, a to především s ohledem na kumulaci s hlukovou zátěží vyvolanou jinými zdroji hluku v dotčeném území, zejména stávající silniční a železniční dopravou, osoby zúčastněné odkázaly na argumentaci žalovaného.

Městský soud v Praze napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba je v části žalobních námitek důvodná. Soud rozhodl o věci bez jednání, neboť účastníci s takovým postupem na výzvu soudu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. nevyslovili nesouhlas. Pokud jde o obsah správního spisu, soud, pokud bude zapotřebí, relevantní části napadeného rozhodnutí, rozhodnutí, jež mu předcházelo, a podkladů rozhodnutí, případně jiných součástí správního spisu bude rekapitulovat, resp. na ně poukáže z důvodu přehlednosti při vypořádání jednotlivých námitek.

K jednotlivým námitkám soud konstatuje následující:

Ad 1. Nicotnost rozhodnutí

Tuto žalobní námitku soud neshledal důvodnou. Žalobce vychází z předpokladu, že pokud je stanovisko EIA zákonem o posuzování vlivů v ustanovení § 1 odst. 3 definováno jako objektivní odborný podklad pro vydání rozhodnutí, popřípadě opatření podle zvláštních právních předpisů, který je jedním z podkladů v řízeních podle zvláštních právních předpisů, a zároveň v ustanovení § 23 odst. 14 vylučuje na proces vydání tohoto stanoviska aplikaci správního řádu, nelze v případě tohoto úkonu aplikovat ani postup podle § 156 správního řádu. Tento předpoklad je ovšem nesprávný.

Předně je třeba zdůraznit, že výlučka obsažená v ustanovení § 23 odst. 14 zákona o posuzování vlivů směřuje pouze na postup směřující k vydání stanoviska EIA. Tím však nic nevypovídá o jeho právní povaze rozhodné co do případného uplatnění dozorčích prostředků správního práva. Skutečnost, že stanovisko EIA je podle právní úpravy účinné do 31. 3. 2015 (tedy do účinnosti zákona č. 39/2015 Sb., jímž byl zákon o posuzování vlivů zásadně novelizován) je třeba považovat za úkon podle části čtvrté správního řádu, dovozuje jak literatura (Bahýřová, L., Kocourek, T., Vomáčka, V.: Zákon o posuzování vlivů na životní prostředí. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, str. 78 a násl.), tak především judikatura, a to zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2015, č. j. 7 As 16/2015-76, který byl vydán v této věci a jímž je soud v jeho závěrech vázán. Pokud pak je ovšem stanovisko EIA takovým úkonem, otázka aplikace ustanovení § 156 správního řádu nemůže být z povahy věci vyloučena, a to ani při existenci ustanovení § 23 odst. 14 zákona o posuzování vlivů. Jak již bylo uvedeno, toto ustanovení vylučuje aplikovatelnost správního

řádu na „řízení podle tohoto zákona“. Zákon o posuzování vlivů však upravuje toliko postup směřující k vydání stanoviska EIA (a to komplexně), výluka z postupu podle správního řádu se tak vztahuje na ustanovení § 154 správního řádu. Přezkum tohoto úkonu podle § 156 odst. 2 správního řádu však již není dotčen.

Nadto lze souhlasit se žalovaným potud, že ustanovení § 23 odst. 14 zákona o posuzování vlivů bylo do tohoto zákona vloženo před účinností zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Na tyto případy výluk z procesního režimu správního řádu však právě reagovalo ustanovení § 180 odst. 1 (pro procesy ústící ve vydání rozhodnutí) a odst. 2 (pro procesy ústící ve vydání jiného úkonu než rozhodnutí) správního řádu. Toto ustanovení sleduje cíl přijetí nového správního řádu, jímž byla realizace ústavní zásady zákonnosti výkonu veřejné správy, tedy principu, že veškerá výsostná veřejná správa musí být vykonávána v případech, v mezích a způsobem stanoveným zákonem. Podle nového pojetí správního práva bylo tedy nutno veškerou činnost veřejné správy podřadit režimu správního řádu, čemuž odpovídá i znění zmiňovaného ustanovení § 180 odst. 2 správního řádu, podle něhož platí, že pro případ, že podle dosavadních právních předpisů postupují správní orgány v řízení, jehož cílem není vydání rozhodnutí, aniž tyto předpisy řízení v celém rozsahu upravují, postupují v otázkách, jejichž řešení je nezbytné a které nelze podle těchto předpisů řešit, podle části čtvrté tohoto zákona. Jak dovozuje i literatura, ustanovení § 180 správního řádu představuje nepřímou novelizaci zvláštních zákonů, která vztahuje subsidiární použití správního řádu na postupy podle zvláštních zákonů, jejichž cílem je buď vydání správního rozhodnutí, nebo jiného úkonu, který odpovídá zbytkovému vymezení v ustanovení § 154 správního řádu (srov. Potěšil, L., Hejč, D., Rigel, F., Marek, D.: Správní řád. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, str. 776 a násl.). Z tohoto důvodu je zapotřebí ustanovení § 23 odst. 14 zákona o posuzování vlivů vykládat značně restriktivně – zatímco samotný postup vydání stanoviska EIA je dostatečně a komplexně upraven tímto zvláštním zákonem, je proto namístě uvažovat o výluce obecného ustanovení § 154 správního řádu, způsob nápravy vadného stanoviska prostředky správního práva zákonem o posuzování vlivů upraven není vůbec, proto má užití ustanovení § 156 správního řádu, právě s ohledem na ustanovení § 180 odst. 2 správního řádu jako nepřímé novelty zákona o posuzování vlivů, své místo.

Lze též souhlasit s argumentací žalovaného v tom, že by skutečnost, že stanovisko EIA není samostatně soudně přezkoumatelné, znamenala, že není vyjádřením, sdělením či osvědčením dle části čtvrté správního řádu. To, že stanovisko EIA není samostatně soudně přezkoumatelné, ale je dle judikatury správních soudů přezkoumatelné až v rámci přezkumu rozhodnutí, jehož je podkladem, naopak potvrzuje, že se jedná o vyjádření, osvědčení či sdělení dle části čtvrté správního řádu.

K procesním námitkám uvedeným v části 2 žaloby lze uvést následující:

Ad 2.1. Chybně určený správní orgán

Žalobce s odkazem na ustanovení § 95 odst. 6 správního řádu namítl, že vzhledem k tomu, že stanovisko EIA bylo vydáno Ministerstvem životního prostředí, které je dle zákona o posuzování vlivů ústředním správním úřadem v oblasti posuzování vlivů na životní prostředí, mohl v přezkumném řízení rozhodnout pouze ministr nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu. Tuto námitku nelze shledat důvodnou. Argumentace žalobce totiž zjevně opomíjí vztah ustanovení § 156 odst. 2 správního řádu a ustanovení hlavy IX části druhé správního řádu. Ustanovení § 95 odst. 6 správního řádu je aplikovatelné toliko v případě, že probíhá přezkumné řízení podle hlavy IX části druhé správního řádu ve vztahu

k rozhodnutí vydanému podle této části. Ustanovení § 156 odst. 2 správního řádu však zakotvuje svou povahou zvláštní dozorčí prostředek vůči úkonům dle části čtvrté, přičemž na úpravu přezkumného řízení toliko odkazuje, a to za použití slova „přiměřeně“, tedy pouze v rozsahu, jež je povaze úkonu podle části čtvrté správního řádu vlastní. Pokud jde o stanovení příslušného orgánu k postupu podle § 156 odst. 2 správního řádu, samo toto ustanovení jasně říká, že „vyjádření, osvědčení nebo sdělení správního orgánu, které je v rozporu s právními předpisy a které nelze opravit podle odstavce 1, zruší usnesením správní orgán, který je vydal nebo učinil“. Jde tak o úpravu zcela odlišnou od ustanovení § 95 správního řádu, který obecně svěřuje pravomoc k přezkumnému řízení orgánu nadřízenému, a v tomto rozsahu se tedy ustanovení § 95 správního řádu na postup podle § 156 odst. 2 správního řádu nemůže aplikovat.

Ad 2.2. Podmínky přezkumného řízení

Ani tuto námitku soud neshledal důvodnou. Pokud jde o námitky žalobce směřující k tomu, že nebyl naplněn postup podle § 95 odst. 1, § 96 odst. 1 a § 97 odst. 3 správního řádu, lze poukázat na to, že tato ustanovení nebyla ve věci relevantní, neboť žalovaný postupoval podle ustanovení § 98 správního řádu, tedy postupem tzv. zkráceného přezkumného řízení. Podle tohoto ustanovení totiž platí, že pokud je porušení právního předpisu zjevné ze spisového materiálu, jsou splněny ostatní podmínky pro přezkumné řízení a není zapotřebí vysvětlení účastníků, může příslušný správní orgán provést zkrácené přezkumné řízení. Dokazování se v takovém případě neprovádí a prvním úkonem správního orgánu je vydání rozhodnutí podle § 97 odst. 3 správního řádu. Pokud tedy byly naplněny podmínky ustanovení § 98 správního řádu, žalovaný nebyl povinen vydávat usnesení o zahájení přezkumného řízení, ani vést řízení podle § 96 odst. 2 správního řádu.

Žalobce dále v této souvislosti namítal, že nebyly splněny ani podmínky samotného ustanovení § 98 správního řádu. V první řadě namítl, že porušení právního předpisu nebylo zjevné ze spisového materiálu. Tuto námitku je třeba jako nedůvodnou odmítnout z toho důvodu, že zaměřuje procesní aspekt aplikovatelnosti ustanovení § 98 správního řádu s hmotněprávním posouzením věci. Z hlediska aplikovatelnosti ustanovení § 98 správního řádu je rozhodující povaha vytýkané nezákonnosti, nikoliv otázka, zda je tato nezákonnost skutečnou či domnělou. Pokud rozhodnutí prvního stupně i rozhodnutí napadené žalobou jako důvod zrušení vydaného stanoviska EIA vymezuje ve své podstatě nepřezkoumatelnost tohoto stanoviska z důvodu nevypořádání připomínek dotčené veřejnosti, jde nepochybně o skutečnost, jež je zřejmá z pouhého obsahu spisové dokumentace. Za takových okolností je postup podle § 98 správního řádu z hlediska procesního plně na místě. Otázka, zda zrušené stanovisko EIA skutečně v rozsahu, na nějž napadené rozhodnutí a rozhodnutí, jež mu předcházelo, poukazují, nepřezkoumatelné je, je již věcí meritorního posouzení. Podstatné však je, že toto posouzení vždy bude možné pouze s přihlédnutím k obsahu spisového materiálu. Podmínkou aplikace ustanovení § 98 správního řádu tedy je, aby k závěru o existenci porušení právního předpisu byl dostatečný pouze obsah spisového materiálu, tj. aby nebylo zapotřebí vést ani dokazování, ani požadovat vyjádření účastníků. Tento předpoklad je v případě možné nepřezkoumatelnosti či nedostatečné opory ve zjištěných skutečnostech naplněn.

Pokud jde o námitku týkající se postupu žalovaného v tom, že podle žalobce nebylo vydání rozhodnutí o zrušení stanoviska EIA prvním úkonem v řízení, ale že prvním úkonem bylo vydání usnesení o vyloučení pracovníků žalovaného a o určení jiné úřední osoby, soud souhlasí s argumentací žalovaného potud, že nejprve musí být určena oprávněná úřední osoba ve smyslu § 15 správního řádu, aby vůbec mohl být učiněn první úkon v řízení, které za daný správní orgán vede tato oprávněná úřední osoba. V tomto smyslu se tedy jedná se o úkon učiněný ve fázi před zahájením řízení, resp. určení oprávněné úřední osoby nelze považovat za úkon v řízení. Pokud jde o samotný úkon žalovaného, který spočíval ve vydání usnesení ze dne 30. 4. 2014, č. j. 31212/ENV/14, jež bylo poznamenáno do spisu a jehož obsahem bylo určení úřední osoby oprávněné v dané věci jednat (usnesení sice odkazuje na ustanovení § 14 odst. 1, 4 a 5 správního řádu, tedy naznačuje důvody pro vyloučení jiných úředních osob pro podjatost, nicméně jeho zásadním důsledkem je toliko určení oprávněné úřední osoby), soud dospěl k závěru, že nemohl mít vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí, neboť i podle ustanovení § 15 odst. 4 správního řádu se o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, pouze provede záznam do spisu (o tom, kdo je oprávněná úřední osoba se účastník řízení vyrozumí jen na požádání). Pokud tedy dle Organizačního řádu Ministerstva životního prostředí (a žalobce proti této skutečnosti ničeho nenamítal) ředitel odboru zodpovídá za činnost odboru a rozvoj svěřeného úseku činnosti příslušnému přímo nadřízenému vedoucímu zaměstnanci (náměstkovi ministra), ředitel odboru je oprávněn a povinen samostatně rozhodovat o záležitostech ve své působnosti, pokud si rozhodování nevyhradil ministr nebo příslušný náměstek ministra, určení úřední osoby v podobě příslušné náměstkyně ministra, jakkoliv by i bylo vedeno nesprávnou úvahou o podjatosti podřízených úředních osob, nemůže představovat vadu řízení, jež by měla vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí.

Ad 2.3. Existence překážky přezkumného řízení podle § 94 odst. 4 správního řádu

Tento žalobní bod směřuje žalobce proti závěru žalovaného obsaženému v napadeném rozhodnutí, a to že nebyla naplněna podmínka pro zastavení řízení podle § 94 odst. 4 správního řádu.

Podle § 94 odst. 4 správního řádu platí, že jestliže po zahájení přezkumného řízení správní orgán dojde k závěru, že ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví.

Předně je třeba poznamenat, že ve vztahu k postupu podle § 156 odst. 2 ve spojení s § 98 správního řádu by aplikace ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu neznamenal zastavení řízení, ale patrně pouze skutečnost, že rozhodnutí o zrušení úkonu podle části čtvrté by vůbec nebylo vydáno. Nicméně lze souhlasit s tím, že i v případě postupu podle § 98 správního řádu byl žalovaný povinen případně naplnění podmínek podle § 94 odst. 4 správního řádu zkoumat. V takovém případě byl povinen na jedné straně identifikovat újmu, jež by žalobci zrušením stanoviska EIA vznikla, na druhé straně pak identifikovat újmu, jež vznikla nezákonným stanoviskem jiným osobám či veřejnému zájmu. V případě, že potenciální újma žalobce se opírá o práva nabytá v dobré víře, byl posléze žalovaný povinen poměřit identifikované újmy co do jejich zjevného nepoměru.

Pokud jde o tento postup, žalovaný v rozhodnutí prvního stupně konstatoval následující:

„Ministerstvo v tomto ohledu dospělo k závěru, že újma, která vznikla ostatním dotčeným osobám a veřejnému zájmu je natolik závažná, že nutnost nápravy porušení zákona převládá nad újmou, která by mohla vzniknout oznamovateli. Pokud totiž v rozporu se zákonem nebyly vyjasněny důvodné pochybnosti ohledně celkových vlivů záměru na životní prostředí, znamená to, že byl narušen samotný účel zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, kterým je získat objektivní odborný podklad pro vydání rozhodnutí a přispět tak k udržitelnému rozvoji společnosti. Ministerstvo navíc zdůrazňuje, že chráněna mají být práva oznamovatele nabytá v dobré víře, kterou je zapotřebí posoudit objektivně na základě zjištěného skutkového stavu. Oznamovatel nemohl být v dobré víře, když o pochybnostech ohledně nedostatečné kapacity kanalizace do Vltavy, neproveditelnosti plánovaného zasakování a kumulativních vlivů hluku na lidské zdraví mohl a měl vědět, jelikož zjevně vyplývají z dokumentů zveřejňovaných v rámci procesu EIA a z vyjádření dotčených územních samosprávných celků a dotčené veřejnosti. Zástupce oznamovatele byl také přítomen na veřejném projednání záměru, kde byly připomínky veřejnosti v těchto oblastech podrobně diskutovány. Ministerstvo na okraj uvádí, že přezkum a zrušení stanoviska EIA podle ustanovení § 156 odst. 2 správního řádu je procesně hospodárnější, než kdyby bylo stanovisko EIA napadeno až v rámci navazujících řízení podle stavebního zákona nebo v rámci soudního přezkumu rozhodnutí vydaných v těchto řízeních.“

V rozhodnutí o rozkladu pak žalovaný konstatoval následující:

„V daném případě je veřejný zájem dán naplňováním účelu zákona o posuzování vlivů na životní prostředí podle ustanovení § 1 odst. 3 tohoto zákona. Účelem posuzování vlivů na životní prostředí je získat odborný objektivní podklad pro vydání rozhodnutí podle zvláštních právních předpisů pro realizaci záměru. Podle ustanovení § 2 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí je dán rozsah posuzování záměru. Posuzují se nejen vlivy na veřejné zdraví a vlivy na životní prostředí, zahrnující mimo jiné vlivy na vodu, ovzduší (včetně hluku) a hmotný majetek, ale také jejich vzájemné souvislosti. Podle ustanovení § 10 odst. 4 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí bere správní úřad povolující záměr (stavební úřad) při svém rozhodování vždy v úvahu obsah stanoviska EIA. Jsou-li ve stanovisku EIA uvedeny konkrétní požadavky týkající se ochrany životního prostředí, zahrne je stavební úřad do svého rozhodnutí, v opačném případě uvede stavební úřad důvody, pro které tak neučinil nebo učinil jen částečně. Z uvedeného vyplývá, že pokud stanovisko EIA určité otázky přípustnosti záměru z hlediska jejich vlivů na životní prostředí a jejich vzájemného působení a souvislosti posoudilo nedostatečně, a to s ohledem na vypořádání námitek k dokumentaci EIA a posudku EIA, nelze považovat takové stanovisko za objektivní odborný podklad ve smyslu ustanovení § 1 odst. 3 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Jelikož odvolatel na základě souhlasného stanoviska EIA dosud nezískal žádné rozhodnutí stavebního úřadu pro realizaci záměru podle stavebního zákona, dospěl jsem k závěru, že nelze uvažovat o tom, že jeho práva nabytá v dobré víře převyšují veřejný zájem na tom, aby stanovisko EIA odpovídalo požadavkům cit. ustanovení zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Je to právě ministerstvo, které je povinno napravit vady stanoviska EIA, které vedly k jeho zrušení napadeným usnesením.“

Takto koncipované odůvodnění jak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak rozhodnutí o rozkladu žalobce je však zapotřebí považovat z hlediska výše uvedeného obsahu ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu za nedostatečné, a tudíž nevyhovující.

Rozhodnutí prvostupňové totiž potenciální újmu žalobce nespecifikuje nijak, pouze bez dalšího presumuje, že újma hrozící jiným „dotčeným“ osobám a veřejnému zájmu je

natolik vysoká, že převáží. Ve vztahu k žalobci pak konstruuje závěr, že nemohl být v „dobré víře“, neboť o pochybnostech stran stanoviska EIA věděl. Tento závěr je však z hlediska posuzovaného ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu vadný, a to v několika rovinách.

Předně je třeba odmítnout jako nepřipadný závěr žalovaného, že žalobce nemohl být, co do obsahu stanoviska EIA, v dobré víře. Žalobce důvodně poukazuje na to, že za úplnost a správnost procesu EIA nese odpovědnost žalovaný, který stanovisko EIA vydával. Konkrétně je třeba, s ohledem na rozhodné důvody napadeného rozhodnutí a rozhodnutí, jež mu předcházelo, poukázat na to, že je to právě žalovaný, kdo je povinen podle § 8 odst. 2 zákona o posuzování vlivů v případě, že dokumentace k záměru neobsahuje náležitosti na základě tohoto zákona, vrátit ji do 10 pracovních dnů ode dne, kdy mu byla doručena, oznamovateli, je to žalovaný, kdo zajišťuje podle § 9 vypracování posudku k dokumentaci, je to žalovaný, kdo garantuje proces veřejného projednání podle § 17 zákona o posuzování vlivů, je to zpracovatel posudku, kdo je povinen vypořádat vyjádření k posudku a vyjádření z veřejného projednání (srov. § 9 odst. 9 zákona o posuzování vlivů) a je to opět žalovaný, kdo podle § 10 odst. 1 zákona o posuzování vlivů vydává na základě předchozích procesů, jichž se žalobce účastní pouze jako oznamovatel, který předkládá dokumentaci k záměru, stanovisko EIA, jež má podle přílohy 6 zákona o posuzování vlivů obsahovat mj. vypořádání vyjádření k dokumentaci (oznámení) a k posudku. Za situace, kdy žalovaný neměl námitky vůči obsahu dokumentace k záměru, kdy tyto nedostatky nebyly shledány ani posudkem a konečně i námitky dotčené veřejnosti byly vypořádány žalovaným v tom smyslu, že nebrání souhlasnému stanovisku při stanovení dodatečných podmínek, pak úvaha o tom, že žalobce nebyl v dobré víře, pokud jde o obsah tohoto souhlasného stanoviska je nemístná. V takovém případě však byl žalovaný v nyní projednávané věci povinen identifikovat možnou újmu, jež by žalobci zrušením souhlasného stanoviska EIA vznikla. Tak ovšem žalovaný v rámci rozhodnutí prvního stupně vůbec neučinil. Pak ovšem jeho úvaha týkající se převažujícího veřejného zájmu je nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.

Pokud jde o rozhodnutí o rozkladu, v něm žalovaný odůvodnění rozhodnutí prvního stupně modifikuje v tom smyslu, že žalobci žádná újma vzniknout nemohla, neboť taková újma by připadala v úvahu pouze tehdy, pokud by již bylo vydáno na základě stanoviska EIA navazující rozhodnutí. Ani tuto úvahu však soud neshledává případnou. Již ze zmiňovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2015, č. j. 7 As 16/2015-76, totiž vyplývá, že zrušením souhlasného stanoviska EIA v přezkumném řízení je dotčena právní sféra žalobce. Toto dotčení je v daném kontextu třeba vnímat přinejmenším v tom, že byl žalobce oprávněn na základě vydaného stanoviska EIA přistoupit k podání žádosti o vydání územního rozhodnutí, resp. tak již případně i učinil. S tím souvisí i otázka, v jaké fázi se již navazující řízení případně nalézalo, jaké podklady žalobce již v tomto řízení musel předložit (zejména pokud jde o projektovou dokumentaci) apod. V rámci vypořádání této žalobní námitky lze abstrahovat od otázky, zda závěr žalovaného ohledně rozporu vydaného stanoviska EIA se zákonem obстоjí, nicméně pokud jde o uplatnění kritérií podle ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu, žalovaný byl přinejmenším povinen provést úvahu, zda žalovaným identifikovaný veřejný zájem s ohledem na možnou újmu žalobce spočívající v nemožnosti pokračovat v již zahájeném navazujícím řízení skutečně nelze ochránit jinak, než zrušením stanoviska EIA. Žalovaný však tuto úvahu paušálně odmítl. Nadto pak obě rozhodnutí odkazují na nijak nespecifikované zájmy „dotčených osob“. Za těchto okolností je napadené rozhodnutí i rozhodnutí, jež mu předcházelo, v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Soud proto shledal tuto námitku žalobce důvodnou.

Ad 2.4. Možnost uplatnění práv účastníka řízení

Tato námitka je s ohledem na skutečnost, že rozhodnutí o zrušení stanoviska EIA bylo vydáno postupem podle § 98 správního řádu, přičemž soud shledal, že k takovému postupu byly obecně dány podmínky, z povahy věci nedůvodnou.

Ad 2.5. Absence poučení žalobce

Žalobce v této poukázal na to, že správní orgán je povinen poskytnout dotčené osobě přiměřené poučení o jejich právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně však podle něj není vůbec zřejmé, jaký bude postup správního orgánu poté, co rozhodnutí nabude právní moci, a nejsou zřejmá ani práva a povinnosti žalobce, které v důsledku zrušení stanoviska pro něj vyplývají. Tuto námitku nelze shledat důvodnou.

Poučovací povinnost podle § 4 odst. 2 správního řádu, jež žalobce cituje, směřuje k zajištění práv účastníka řízení při úkonech správního orgánu, jež jsou prováděny v rámci řízení. Směřuje tedy k naplnění procesních práv účastníka do okamžiku vydání rozhodnutí, případně jiného úkonu dle správního řádu, jímž se řízení končí. Nejde tedy o poučovací povinnost v tom smyslu, že by správní orgán měl nad rámec odůvodnění vydaného rozhodnutí, jehož náležitosti stanoví ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, vysvětlovat důsledky tohoto rozhodnutí. Důsledky vydaného rozhodnutí vyplývají z jeho výroku a odůvodnění – bylo by proti smyslu ustanovení § 68 správního řádu, jež stanoví obsahové náležitosti rozhodnutí, aby byl správní orgán v souvislosti s vydáním rozhodnutí povinen ještě podle § 4 odst. 2 správního řádu poučovat účastníka o důsledcích takového rozhodnutí.

Ad 2.6. Porušení zásady rovnosti

Pokud žalobce namítá, že napadené rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně představuje první rozhodnutí svého druhu počínaje od účinnosti zákona o posuzování vlivů a že není evidován jediný případ zrušení stanoviska EIA dle ustanovení § 156 odst. 2 správního řádu, soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že skutečnost, že se v případě rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jedná o první rozhodnutí žalovaného o zrušení stanoviska EIA za účinnosti správního řádu, nemůže znamenat, že by byla porušena zásada rovnosti či zásada zakotvená v § 2 odst. 4 správního řádu. Obecně platí, že nějaká skutečnost nastane vždy poprvé. Fakt, že doposud žalovaný nedospěl k závěru o možnosti aplikovat postup podle § 156 odst. 2 správního řádu na přezkum stanoviska EIA, ačkoliv pro to snad mohly být splněny podmínky i v jiných případech (žalobce v této souvislosti však nic konkrétního netvrdí), nemůže znamenat, že by měl na takový postup již natrvalo rezignovat.

Pokud pak žalobce poukazuje na jiná konkrétní stanoviska EIA k jiným záměrům, z nichž má vyplývat, že obsahují obdobné vypořádání připomínek a obdobnou konstrukci podmínek, nejde principiálně o otázku rovnosti z hlediska možného uplatnění postupu podle § 156 odst. 2 správního řádu, ale o otázku již meritorního přezkumu. Jinak řečeno, námitka žalobce v této rovině směřuje spíše do oblasti ustálené správní praxe a z ní vyplývající zásady posuzování obdobných případů obdobným způsobem. Touto rovinou uplatněné námitky se proto soud bude zabývat v rámci přezkumu meritorních námitek žalobce.

Ad 3 Věcné námitky vůči obsahu napadeného rozhodnutí a rozhodnutí, jež mu předcházelo

Věcně se rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i rozhodnutí žalovaného opíralo o závěr, že nedostatečné vypořádání připomínek dotčené veřejnosti způsobilo zásadní vadu stanoviska EIA spočívající dílem v jeho nepřezkoumatelnosti, dílem jeho nezákonnosti z důvodu, že neposoudilo všechny možné vlivy záměru. Tyto výhrady se týkaly jednak otázky vodního hospodářství (konkrétně odpadních vod) posuzovaného záměru, jednak otázky hlukové zátěže.

Ad 3. 1. Vypořádání připomínek k vodnímu hospodářství

Pokud jde o obsah rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, to konstatuje, že obec Zlončice uplatnila k přepracované dokumentaci EIA připomínky týkající se vodohospodářského řešení záměru, přičemž uvedla, že navržené řešení je pro ni absolutně neakceptovatelné z důvodů, které jsou uvedeny v odborném posudku zpracovatele VHS PROJEKT a že trvá na odpovědích na všech 14 otázek. Správní orgán vyzdvihl, že přepracované dokumentaci závěru bylo vytýkáno nedostatečné řešení odvodnění do Vltavy, kde by stávající kanalizační potrubí, s jehož využitím dokumentace záměru počítá, nebylo schopno budoucí odtok dešťových vod bezpečně odvést. V dokumentaci je deklarován profil kanalizace DN 500 s kapacitním průtokem 717 l/s, potrubí je však dle posudku Ing. Jakoubka v několika úsecích provedeno pouze v rozměru DN 300 s kapacitním průtokem 152 l/s. Dále je dokumentaci vytýkáno, že plánuje rozsáhlé zasakovací objekty, aniž by byla patřičně zohledněna hydrogeologická situace v území a aniž by tedy bylo prokázáno, že je takové zasakování v daných přírodních podmínkách vůbec možné. Nebylo zohledněno riziko podmáčení a sesuvu níže položeného území, reálná výška podzemní vody, vedení ropovodu Družba, problematika starých ekologických zátěží v místech vsaku a riziko kontaminace podzemní vody. Obec Zlončice požadovala prověření vlivu plánovaných vsaků na kvalitu a množství podzemních vod a stávajících vodních zdrojů v obci.

Dále správní orgán prvního stupně uvedl, že posudek k dokumentaci zpracovaný RNDr. Vladimírem Ludvíkem, tyto připomínky vypořádal pouze formálně obecnými sděleními, když na většinu z připomínek ani konkrétně nereagoval. Připomínka ohledně nedostatečné kapacity kanalizace do Vltavy zůstala zcela nevypořádána. Konstatování zpracovatele Posudku EIA, že „*některé uvedené otázky jsou řešeny v rámci dokumentace EIA, další budou předmětem vodohospodářské části DÚR a jsou řešitelné běžnými technickými metodami*“, nelze podle žalovaného považovat za vypořádání konkrétní a velmi závažné připomínky ohledně kapacity kanalizace do Vltavy. Ani připomínka k proveditelnosti plánovaného zasakování nebyla vypořádána, když zpracovatel Posudku EIA v podstatě pouze uvedl, že „*výsledný stav s retencí a zasakováním nijak nemění z hlediska výstupů stávající stav*“.

Obec Zlončice doručila dne 14. 6. 2013 Ministerstvu vyjádření k posudku EIA, ve kterém zopakovala své připomínky ohledně nedostatečné kapacity kanalizace do Vltavy a neproveditelnosti plánovaného zasakování.

Pokud jde o samotné stanovisko EIA, správní orgán prvního stupně připustil, že sice vyjádření obce Zlončice ze dne 14. 6. 2013 vypořádává, nicméně obdobně jako posudek EIA pouze obecnými konstatováními, které neřeší podstatu připomínek a pouze odsouvají odpověď na zásadní otázky vlivu na životní prostředí na dobu po procesu posuzování vlivů na

životní prostředí. Ohledně připomínky k nedostatečné kapacitě kanalizace do Vltavy je zopakováno, že „*podrobné dokumenty týkající se vodohospodářského řešení záměru budou zpracovány např. v rámci dokumentace pro územní rozhodnutí*“ (Příloha č. 3.a Stanoviska EIA, strana 171) s tím, že Stanovisko EIA obsahuje podmínku: „*výústní potrubí z areálu letiště Vodochody do Vltavy dimenzovat na uvažované rozšíření letiště; v případě využití stávajícího potrubí provést technická opatření, která zajistí soulad s vodohospodářskými předpisy*“. Ohledně připomínky k neproveditelnosti plánovaného zasakování se uvádí, že byly stanoveny následující podmínky: „*pro možnost vsakování srážkových vod bude doložen podrobný hydrogeologický posudek, ve kterém musí být zohledněna také přítomnost staré ekologické zátěže; vsakování srážkových vod v místě staré ekologické zátěže je zakázáno; pokud by mohlo dojít vsakováním srážkových vod k šíření kontaminantu, vsakování srážkových vod nebude možné a bude nutné zajistit likvidaci srážkových vod jiným způsobem; dále bude možnost vsakování posouzena s ohledem na ochranná pásma vodních zdrojů a s ohledem na možnost ovlivnění ropovodu Družba; vsakovány budou pouze srážkové vody bez možnosti kontaminace; srážkové vody z ranveje, pojezdových ploch, stojánky motorových zkoušek, odbavovacích ploch a parkovišť budou předčištěny na odlučovačích se sorpčním filtrem; srážkové vody z komunikací v zimním období znečištěné posypovými materiály (zejména sůl) zasakovány nebudou*“.

Z toho je podle správního orgánu prvního stupně zřejmé, že stanovisko EIA bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, jelikož nebyla vypořádána všechna vyjádření k dokumentaci EIA a posudku EIA. Pokud by se připomínky ohledně nedostatečné kapacity kanalizace do Vltavy a neproveditelnosti plánovaného zasakování ukázaly jako pravdivé, musela by být zásadním způsobem rekonstruována kanalizace do Vltavy a dále řešeno nakládání se srážkovými vodami, které měly být původně zasakovány. Tyto podstatné změny by pak musely být jakožto součást záměru „Letiště Vodochody“ posouzeny z hlediska vlivů na životní prostředí. Bylo by nepřipustné, aby se vlivy takto rozsáhlých staveb (rekonstrukce kanalizace do Vltavy, nové řešení odvodnění namísto zasakování) na životní prostředí posuzovaly později bez vztahu k vlivům záměru „Letiště Vodochody“ na životní prostředí. Celková přijatelnost záměru „Letiště Vodochody“ totiž musí být vyhodnocena s přihlédnutím ke všem vlivům, které s realizací tohoto záměru souvisí. Nevypořádání připomínek ohledně nedostatečné kapacity kanalizace do Vltavy a neproveditelnosti zasakování proto mohlo mít vliv na správnost stanoviska EIA. V procesu EIA nebyla těmto připomínkám věnována pozornost přesto, že vycházely ze závěrů odborného posudku zpracovaného autorizovaným inženýrem ve vodohospodářské oblasti. Postup při vydání stanoviska EIA lze tedy označit jako rozporný se zásadou materiální pravdy, zakotvenou v ustanovení § 3 správního řádu. Přestože přetrvávaly důvodné pochybnosti, bylo bez dalšího zjišťování stavu věci vydáno souhlasné stanovisko EIA, aniž by bylo vyhodnoceno, zda je vodohospodářské řešení záměru vůbec proveditelné a aniž by byly vyhodnoceny všechny vlivy záměru na vodohospodářské poměry v území.

V rozhodnutí o rozkladu pak žalovaný k této otázce doplnil následující argumentaci:

„...*Připomínky k vodohospodářskému řešení záměru nebyly vypořádány podle požadavků zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Cílem procesu EIA je podle ustanovení § 5 odst. 1 tohoto zákona zjištění, popis, posouzení a vyhodnocení předpokládaných přímých a nepřímých vlivů provedení i neprovedení záměru na životní prostředí. Nelze proto připustit argumentaci odvolatele, že některé údaje potřebné k identifikování a posouzení možných vlivů záměru nebyly k dispozici, neboť dokumentace EIA není dostatečně podrobná (na rozdíl od dokumentace k územnímu řízení). Dokumentace EIA*

musí být natolik podrobná, aby vlivy bylo možné identifikovat a posoudit. Pokud by to nebylo možné, bylo by nutné proces EIA opakovat v době, kdy bude možné potřebná vstupní data získat. Posouzení vlivů záměru nelze odkládat na pozdější fáze rozhodovacích procedur. Jak vyplývá z rozhodovací praxe Soudního dvora EU, musí být posouzení vlivů záměru na životní prostředí uskutečněno ihned, jakmile je možné identifikovat a posoudit všechny vlivy, které tento záměr může mít na životní prostředí (viz rozsudek Soudního dvora EU ve věci C-201/02, bod 53, nebo rozsudek Soudního dvora ve věci C-275/09, bod 53). Neobsahovala-li dokumentace EIA dostatečně podrobné informace potřebné k posouzení záměru podle požadavků zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, měla být tato dokumentace EIA doplněna ze strany odvolatele. Nelze tak akceptovat názor odvolatele, podle něhož by některé vlivy záměru na životní prostředí nebyly identifikovány a posouzeny v rámci procesu EIA, a přesto by o těchto parametrech záměru mělo být rozhodnuto až stavebním úřadem v územním řízení.“

S přihlédnutím k obsahu napadeného rozhodnutí, rozhodnutí, jež mu předcházelo, a obsahu žaloby a vyjádření k žalobě, lze konstatovat, že spornou otázkou v této věci je jednak otázka řádného vypořádání připomínek dotčené veřejnosti v rámci stanoviska EIA z hlediska jeho zákonnosti, jednak otázka, do jaké míry má vliv na zákonnost stanoviska EIA skutečnost, že pokud jde o dílčí aspekty možných vlivů, stanovisko odkáže na jejich řešení v navazujícím řešení s tím, že zároveň stanoví podmínky, jež mají zajistit akceptovatelnost záměru z hlediska těchto potenciálních vlivů.

Pokud jde o potřebnou míru vypořádání připomínek dotčené veřejnosti, podle § 8 odst. 3 zákona o posuzování vlivů platí, že každý se může vyjádřit k dokumentaci u příslušného úřadu, a to písemně do 30 dnů od zveřejnění informace o dokumentaci. Podle § 9 odst. 8 zákona o posuzování vlivů dále platí, že k posudku je každý oprávněn zaslat příslušnému úřadu písemné vyjádření ve lhůtě do 30 dnů ode dne zveřejnění informace o něm, popřípadě se k němu vyjádřit na veřejném projednání podle odstavce 9. Zpracovatel posudku pak podle § 9 odst. 10 zákona o posuzování vlivů vypořádá obdržená písemná vyjádření k posudku a vyjádření z veřejného projednání a na jejich základě popřípadě upraví návrh stanoviska. Toto vypořádání předá spolu s návrhem stanoviska příslušnému úřadu do 10 dnů po uplynutí lhůty podle odstavce 8. Konečně pak, pokud jde o samotné stanovisko EIA, podle § 10 odst. 1 zákona o posuzování vlivů příslušný úřad vydá na základě dokumentace, popřípadě oznámení, posudku a veřejného projednání podle § 9 odst. 9 a vyjádření k nim uplatněných stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí ve lhůtě do 30 dnů ode dne uplynutí lhůty pro vyjádření k posudku. Náležitosti stanoviska jsou uvedeny v příloze č. 6 k tomuto zákonu. Tato příloha pak v části III. bodu 5 stanoví, že stanovisko EIA obsahuje „vypořádání vyjádření k dokumentaci (oznámení) a k posudku“.

Z těchto ustanovení tedy neplyne žádný bližší zákonný požadavek na obsah tohoto vypořádání. Pokud jde tedy o konkrétní obsah tohoto vypořádání vyjádření k dokumentaci EIA je zapotřebí podle názoru soudu vycházet jednak z povahy stanoviska EIA, jednak z jeho účelu. V této souvislosti je třeba poukázat na to, že stanovisko EIA není rozhodnutím, nezakládají se jím žádná práva ani povinnosti, a to ani ve vztahu k předkladateli záměru, natož ve vztahu k tzv. „dotčené veřejnosti“. Podle § 1 odst. 3 je účelem posuzování vlivů na životní prostředí získat objektivní odborný podklad pro vydání rozhodnutí, popřípadě opatření podle zvláštních právních předpisů, a přispět tak k udržitelnému rozvoji společnosti. Tento podklad je jedním z podkladů v řízeních podle zvláštních právních předpisů. Podle § 5 odst. 1 pak proces posuzování zahrnuje zjištění, popis, posouzení a vyhodnocení předpokládaných přímých a nepřímých vlivů provedení i neprovedení záměru na životní prostředí. Smysl

vyjádření „dotčené veřejnosti“ tak tkví v tom, aby byla zajištěna dostatečná relevance stanoviska EIA ve smyslu výše vymezeného odborného podkladu, a to v tom smyslu, aby ve vztahu k posuzovanému záměru byla dostatečně identifikována, popsána, posouzeny a vyhodnoceny předpokládané vlivy záměru na životní prostředí. Vypořádání těchto vyjádření tedy bude dostatečné potud, pokud identifikuje a posoudí jejich relevanci s ohledem na vymezený účel stanoviska EIA.

Pokud jde o žalovaným zmiňované námítky obce Zlončice a způsob jejich vypořádání, je třeba poukázat na to, že ani napadené rozhodnutí, ani rozhodnutí prvostupňové, relevantní část vypořádání příslušné námítky obce Zlončice na str. 171 a násl. přílohy 3. a stanoviska EIA, jak je dostupné z informačního systému žalovaného (pouze na okraj soud poznamenává, že ani relevantní části dokumentace EIA, jež žalovaný ve svých rozhodnutích zmiňuje, nejsou v hmotné podobě součástí správního spisu) obsahuje, pokud jde o připomínku obce Zlončice, následující text:

„Obec Zlončice se tímto vyjadřuje k POSUDKU záměru Letiště Vodochody zpracovanému dle zákona 100/2001 Sb. o posuzování vlivu na životní prostředí. Opakovaně konstatujeme, že v jednotlivých částech dokumentace jsou zásadní rozpory a chyby ve vymezení dílčích povodí včetně jednotlivých odtoků z těchto vymezených povodí. POSUDEK tyto chyby neřeší, vysvětlení zpracovatele posudku RNDr. Ludvíka je katastrofálně nedostatečné nebo nebylo vůbec provedeno. Průběh povodně v červnu 2013 a související hydrologická situace opět ověřila, že stávající výustě do recipientů z prostoru letiště Vodochody jsou katastrofálně nedostačující (nekapacitní) a současně hladina podzemní vody v prostoru náhorní plošiny letiště vystupuje na mnoha místech až k úrovni terénu, a to v kombinaci s výskytem dalších přívalových srážek způsobuje povrchové zaplavování níže položeného území spojené s destruktivními účinky proudící vody (nástup bleskové povodně).

Obec Zlončice je zaplavována ze shora vodotečemi a ze spodu Vltavou. Proto nesouhlasíme s bagatelizací vodohospodářských problémů zpracovatelem POSUDKU RNDr. Ludvíkem a trváme na tom, aby ve výpočtech odvodnění Letiště byly uvažovány závazné návrhové parametry intenzity 15 minutového deště i pro dobu opakování $N=100$ let stanovené pro letiště Vodochody Českým hydrometeorologickým ústavem ze dne 10. 10. 2011 (viz příloha tohoto vyjádření). Nesouhlasíme s tím, aby jako návrhová intenzita 15 minutového deště byla uvažována hodnota 126 l/s/ha, to je přibližně srážka s 1 letým opakováním. Současně není akceptovatelné ponížovat odtokové součinitele ze zpevněných asfaltových ploch letiště na hodnotu 0,7 uvedené v DOKUMENTACI zpracovatele RNDr. Bajera, které zpracovatel POSUDKU považuje za dostatečné. Návrhová hodnota odtoku by pro zabezpečení povodňové ochrany území měla být pro případ katastrofických scénářů provedena na srážku s dobou opakování $N=100$ let, to je 356 l/s/ha a odtokovým součinitelem 0,9 ze zpevněných ploch letiště.

Dále opakovaně upozorňujeme, že stávající kanalizační přivaděč spojující areál letiště s Vltavou délky přibližně 1,75 km není kapacitní pro odvádění maximálního přípustného odtoku $Q_{100} = 717$ l/s (jak je potvrzeno v posudku). Touto kanalizací jsou odváděny dešťové vody z podstatné části areálu AERO a dále do ní mají být dle předpokladu zaústěny dešťové vody spadlé na nově budované rozvojové plochy Letiště Vodochody a dále předčištěné vody ze stávající ČOV AERO a předčištěné vody z navržené ČOV Letiště Vodochody a ČKV Letiště Vodochody. V POSUDKU RNDr. Ludvík odpovídá obcím Kozomín a Postřižín, že celé povodí Postřižinského potoka a jejich kanalizační větev bude přečerpávána mimo toto povodí. Recipient už ale není uveden! Přečerpávání do povodí kanalizačního přivaděče Zlončice není akceptovatelné! Zpracovatel posudku se vůbec nevypořádal s našimi předchozími námitkami vodohospodářskou expertízou a pouze konstatuje, že „stávající kanalizační odtok představuje

množství 705 l/s, stávající kanalizační potrubí DN 500 je v ploché části území uloženo ve sklonu 0,4 % a tudíž v současné době dochází k tlakovému plnění a tím k výtoku vody z kanalizačních šachet“. V jiné části posudku je uvedeno, že na stávající kanalizaci budou provedeny tlakové zkoušky, případně že kanalizace bude vyvločkována. To je nedostačující a nevyhovující! Z jakého důvodu tedy byla vyhotovena dokumentace a následně posouzení EIA letiště Vodochody? Aby se zjistilo, že stávající stav je katastrofálně nedostačující (voda již dnes vytéká při tlakovém proudění nad terén a to vč. kontinuálního odtoku z ČOV AERO), ale můžeme do této kanalizace z 50. let minulého století bez problému napojit i další předčištěné vody z ČKV a ČOV Letiště Vodochody, které při každém dešti velmi nízké intenzity (1 letý déšť ponížený vhodně upraveným součinitelem odtoku) způsobí katastrofální odtoky v níže položeném území výtokem z šachet a havarovaných částí potrubí při tlakovém proudění (erozní rýhy hloubky několika metrů). Uvedené je pro obec Zlončice neakceptovatelné!

Nesouhlasíme s tím, že hydrotechnické výpočty jsou provedeny dle platných předpisů, jak odpovídá zpracovatel posudku ve svém vypořádání. Který předpis pro infrastrukturní stavbu letiště umožňuje počítat s 1 letou srážkou a poníženými součiniteli odtoku? Trvali jsme na porovnání hydrotechnických výpočtů s letištěm Ruzyně, bez výsledku! Trváme na tom, aby MZP detailně překontrolovalo a specifikovalo normy a předpisy, dle kterých byly výpočty odvodnění letiště v DOKUMENTACI provedeny a v POSUDKU ověřeny jednou větou jako dostatečné. V případě nesplnění normových požadavků trváme na tom, aby vodohospodářská část dokumentace byla zamítnuta - tj. záporné stanovisko.

V posudku RNDr. Ludvika ale není uvedeno vše. Kanalizační přivaděč do Vltavy délky 1,75 km je v horní ploché části v délce přibližně 400 m v profilu DN 500 a sklonu cca 0,4 %, ve středním úseku je kanalizace vedena skalní strží ve sklonu 30% (200 metrový úsek s 60 metrovým převýšením), ale v menších profilech DN 400(300). V dolním úseku je kanalizace místy provedena v profilu DN 300 a DN 400, pravděpodobně po opravách havárií. Konstatujeme, že ani v posudku ani v dokumentaci není srozumitelným způsobem vysvětlena ani uvedena bilance součtu jednotlivých maximálních odtoků touto kanalizací, to je součet maximálních odtoků z ČKV a ČOV letiště Vodochody a ČOV AERO a dílčích povodí letiště Vodochody a areálu AERO pro odvádění dešťových vod. Dále upozorňujeme, že není přípustné navrhovat tlakové proudění v kanalizaci, do které budou současně zaústěny předčištěné vody z celkem dvou ČOV a jedné ČKV. Nepochopitelné je i konstatování zpracovatele posudku, že stávající nevyhovující průtok s tlakovým prouděním v kanalizaci 705 l/s bude nahrazen novým přirozeným odtokem z povodí letiště $Q_{100} = 717$ l/s. V horním úseku je dle kanalizačních tabulek kapacitní průtok betonového potrubí DN 500 v netlakovém režimu proudění roven 216,5 l/s. V hydrotechnické bilanci zpracovatel POSUDKU neodpověděl na bilanci - součet výtoků z čistíren spolu s výtokem dešťových vod. Matematika ani hydraulika nefunguje, ale dokumentace je zpracována v dostatečné hloubce pro proces EIA, jak nám odpovídá zpracovatel POSUDKU. Tvrzení autora POSUDKU, že bude probíhat bezproblémový přirozený odtok z povodí letiště $Q_{100} = 717$ l/s v potrubí DN 500 (do Vltavy) a návrh je řešitelný zcela běžnými technickými metodami, je zcela mylné. Pokud by chtěl autor DOKUMENTACE nebo ověřovatel POSUDKU tohoto stavu dosáhnout, tak by bylo nutné překonat relativně velký odpor proudění, který vzniká tzv. ztrátou tření v potrubí. Vezme-li si např. hned první úsek potrubí na Vltavském přivaděči za hranicemi letiště v profilu DN 500 na délce 400 m při daném sklonu potrubí 0,4 %, tak lze jednoduše stanovit z Bernoulliho rovnice, jak velkou ztrátovou výšku (neboli výšku vodního sloupce) je potřeba k převedení požadovaného průtoku $Q_{100} = 717$ l/s daným betonovým potrubím DN500. Z výpočtu nám vychází neuvěřitelných 10,2 m ztrátové výšky. To znamená, že autor POSUDKU není schopen přirozenou (gravitační) cestou převést 717 l/s potrubím DN 500 dl. 400 m a popírá tímto fyzikální zákony. Jedině snad, kdyby v místě uzávěrového profilu dílčího povodí letiště vybudoval retenční nádrž s výškou vodního sloupce přes 10 m, popř. to řešil tlakovou

čerpací stanicí. Ale to je samozřejmě nesmysl, neboť by na potrubí pod tímto profilem docházelo k velkým vývěřům v místě šachet a ve spojích potrubí. Z výše uvedených důvodů nelze akceptovat tvrzení POSUDKU, že navržené odvodnění letiště je zpracováno v hloubce dostatečné pro proces EIA. Ministerstvo životního prostředí by se mělo v případě ohrožení obce Zlončice opakovaným zaplavováním uvedenému problému vážně věnovat a jasně obci Zlončice vysvětlit, zda nás nechá zaplavovat nebo bude trvat na řádném vodohospodářském řešení odvodnění Letiště.

Navíc v dolní části (inundační území Vltavy) je potrubí přivaděče do Vltavy zmenšeno na profil DN 300 uloženo v malém sklonu (jednotky procent), zde je kapacitní průtok cca 120-150 l/s, dle hydrotechnických výpočtů uvedených v posudku VHS PROJEKTU (součást spisu EIA). Trváme na tom, aby byla provedena komisionální prohlídka všech výustí z Letiště Vodochody a areálu AERO za účasti odpovědného pracovníka MŽP, před vydáním závěrečného stanoviska. Dokumentace je katastrofálně nedostačující, v tomto ohledu nebyl splněn požadavek na doplnění a řádné přepracování DOKUMENTACE EIA a ani zpracovatel POSUDKU hydrotechnickou situaci a maximální průtoky dostatečně neřeší. Řádně nebo vůbec nebyly zodpovězeny otázky z vodohospodářského posudku. V posudku je pouze bagatelně uvedeno, že navrhovaný způsob odvodu srážkových vod je koncipován tak, aby nedošlo ke zhoršení odtokových poměrů do Hoštického potoka a do Vltavy oproti stávajícímu stavu. Uvedené se nezakládá na pravdě, například Q100 do Vltavy 717 l/s » 216,5 l/s (při netlakovém proudění v potrubí). Proces EIA včetně posudku by měl také samostatně řešit otázku nemožnosti odstavení ČOV AERO při provádění nezbytných stavebně technických opatření na stávajícím kanalizačním přivaděči. Upozorňujeme na to, že stávající kanalizační přivaděč není vzhledem ke svému stáří, téměř 60 let, způsobilý pro napojení nového areálu letiště do Vltavy. Samostatně by měla být posouzena otázka nutnosti vybudování nového kanalizačního přivaděče lesními pozemky a morfologicky složitým územím přírodního parku Dolní Povltaví v k. ú. Zlončice.

K likvidaci dešťových vod jejich zasakováním POSUDEK poměrně nejednoznačně uvádí, že všechny vody, krom vod z ploch ošetřených solí v zimě, lze zasakovat. Opakovaně požadujeme, aby byly stanoveny parametry kvality zasakovaných vod z odlučovačů ropných látek i z kanalizací kontaminovaných v předchozí zimní epizodě po údržbě látkami pro odmrazování letištních ploch. Dále upozorňujeme, že v září 2010 i v červnu 2013 došlo na náhorní plošině letiště k elevaci hladiny podzemní vody až k úrovním terénu. Považujeme za nepochopitelné, že za dobu několika let nebyl v procesu EIA proveden hydrogeologický posudek, který by ověřil proveditelnost plošné likvidace dešťových vod jejich zasakováním (to je zásadní změna likvidace dešťových vod oproti stávajícímu stavu). V areálu Letiště není vyjasněno rozvodí podzemních vod v případě plošné likvidace zasakováním i ovlivnění této podstatné změny ve využití území, jde pramenní výtoky do níže položených obcí (Zlončice, Postřižín, Vodochody). Zpracovatel POSUDKU neodpovídá pravdivě, když tvrdí, že při koncentrovaném zasakování vody nedojde k změně současného stavu. Trváme na tom, aby v procesu EIA byla zezávněna ČSN 75 9010 a prováděcí TNV 75 9011. Jak lze splnit normové podmínky likvidace vod zásakem tak, aby základová spára zasakovacího objektu byla umístěna ve vzdálenosti 1 metr nad maximální úroveň hladiny podzemní vody, když hladina podzemní vody vystupuje v současné hydrologické situaci až k úrovni terénu? Dále trváme na tom, aby bylo v rámci procesu EIA nařízeno provedení rizikové analýzy vsakování v souladu s požadavky ČSN 75 9010. Kromě toho, že chybí hydrogeologické posouzení, v dokumentaci není uvedena srozumitelná situace, ze které by bylo patrné umístění všech zasakovacích objektů (pro parkoviště, terminál, letištní plochy atd.) se současným zákresem starých ekologických zátěží. Prováděcí, předpis TNV 75 9011 přímo vylučuje zasakování v dosahu starých ekologických zátěží, i kdyby byly realizovatelné. V posudku není srozumitelně odpovězeno na náš požadavek posouzení vlivů na stávající vodní zdroj v obci Zlončice. Na

základě jakého dokumentu zpracovatel POSUDKU nepředpokládá ovlivnění stávajících vodních zdrojů, pokud nebylo provedeno hydrogeologické posouzení vlivu plošné likvidace dešťových vod na stávající vodní zdroje? Dále trváme na tom, aby bylo vyjasněno, kde bude skladován sníh ze zimní údržby ploch a jak bude vyřešeno riziko tání.“

Takto koncipované námitky obce Zlončice stanovisko EIA vypořádalo následujícím textem:

„V rámci dokumentace byla zpracována studie „Likvidace dešťových vod z navrhovaného rozšíření areálu letiště Vodochody“ pod vedením autorizovaného inženýra v oboru vodohospodářských staveb. Podrobné dokumenty týkající se vodohospodářského řešení záměru budou zpracovány např. v rámci dokumentace pro územní rozhodnutí, dokumentace pro stavební povolení a dokumentace pro provedení stavby v režimu stavebního zákona. Tyto dokumenty budou zpracovány podle požadavků orgánů státní správy ve vodním hospodářství a příslušných technických předpisů, např. ČSN včetně parametrů návrhových intenzit deště. Pro různé typy vodohospodářských zařízení (zasakování, retence, areálová kanalizace, hlavní kanalizační stoky apod.) jsou závazně používány různé periodicity a doby trvání deště.

Např. ČSN 75 6101 „Stokové sítě a kanalizační přípojky“ v bodě 5.3.4.12 stanovuje: „Při návrhu stokové sítě za použití racionálních metod se počítá s periodicitou návrhového deště, kterou určí příslušný úřad (především Vodoprávní úřad). Orientační hodnoty četnosti výpočtových dešťů jsou uvedeny v tabulce 3.“ Vzhledem k tomu, že vodoprávní úřad se svými požadavky nepodílel na studii „Likvidace dešťových vod z navrhovaného rozšíření areálu letiště Vodochody“ bylo správné použití orientačních hodnot, které jsou uvedeny v následující tabulce (ČSN 75 6101):

(následuje grafické znázornění dané tabulky - pozn. soudu)

Pro odhad max. odtoku dle této ČSN se za kritický dešť považuje patnáctiminutový (neredukovaný) dešť. Dále např. ČSN 75 9010 – „Vsakovací zařízení srážkových vod“ stanovuje periodicitu srážek $p = 0,2$ rok-1, (1x za 5 let) a dobu trvání srážek $t_c = 5$ min - 72 hod. Doporučený součinitel odtoku pro zpevněné pozemní komunikace (např. asfalt, beton, dlažba) 0,7 uvádí mj. ČSN 75 6101 – „Stokové sítě a kanalizační přípojky“ pro výpočet stokové sítě. Tutéž hodnotu uvádí ČSN 75 9010 – „Vsakovací zařízení srážkových vod“ pro asfaltové a betonové plochy, dlažby se zálivkou spár. Součinitel odtoku 0,7 ze zpevněných asfaltových ploch letiště je uveden správně, nedochází zde k „ponižování“ normovaného součinitele. Ve studii „Likvidace dešťových vod z navrhovaného rozšíření areálu letiště Vodochody“ jsou zpracovány podrobné matematické modely pro ilustraci vodohospodářské situace.

V oznámení a dokumentaci EIA byla stanovena rámcová opatření pro eliminaci a minimalizaci vlivů na ŽP. Tato opatření byla 2x připomínkována a na jejich základě byly navrženy podmínky pro eliminaci a minimalizaci vlivů na ŽP v návrhu stanoviska EIA (součást posudku EIA). Tyto podmínky byly opět připomínkovány a na základě těchto připomínek byly stanoveny podmínky tohoto stanoviska:

- ve vodohospodářském projektu jako součásti DÚR počítat s návrhovou intenzitou deště a součiniteli odtoku dle požadavků Vodoprávního úřadu*
- výústní potrubí z areálu letiště Vodochody do Vltavy dimenzovat na uvažované rozšíření letiště; v případě využití stávajícího potrubí provést technická opatření, která zajistí soulad s vodohospodářskými předpisy*
- pro možnost vsakování srážkových vod bude doložen podrobný hydrogeologický posudek, ve kterém musí být zohledněna také přítomnost staré ekologické zátěže; vsakování*

srážkových vod v místě staré ekologické zátěže je zakázáno; pokud by mohlo dojít vsakováním srážkových vod k šíření kontaminantu, vsakování srážkových vod nebude možné a bude nutné zajistit likvidaci srážkových vod jiným způsobem; dále bude možnost vsakování posouzena s ohledem na ochranná pásma vodních zdrojů a s ohledem na možnost ovlivnění ropovodu Družba; vsakovány budou pouze srážkové vody bez možnosti kontaminace; srážkové vody z ranveje, pojezdových ploch, stojánky motorových zkoušek, odbavovacích ploch a parkovišť budou předčištěny na odlučovačích se sorpčním filtrem; srážkové vody z komunikací v zimním období znečištěné posypovými materiály (zejména sůl) zasakovány nebudou.

- v dalších stupních PD budou doloženy podrobné hydrotechnické výpočty odlučovačů lehkých kapalin, akumulčních a havarijních jímek, vsakovacích zařízení a retenčních nádrží; kapacita vsakovacích objektů a retenčních nádrží bude navržena dle platných norem pro vsakovací zařízení ČSN 75 9010 a hospodaření se srážkovými vodami TNV 75 9011, bude provedena riziková analýza vsakování v souladu s požadavky ČSN 75 9010

- při přechodu odvádění srážkových vod z ploch, které jsou v zimním období odváděny na ČKV do vsakovacích objektů musí být zajištěno důkladné vyčištění potrubí, aby nedocházelo k odvádění usazených závadných látek do vsaků a následné kontaminaci podzemních vod; toto bude zpracováno do provozního/kanalizačního řádu

Staré ekologické zátěže jsou v dokumentaci specifikovány včetně jejich řešení dle požadavků ČIŽP. Jsou řešeny v rámci samostatného procesu mimo proces EIA. Podmínkami návrhu stanoviska je uložena koordinace výstavby záměru s odstraňováním těchto zátěží:

- v rámci projektu pro stavební řízení konzultovat technické řešení objektu SO 14 – uložště LPH a IO 06 – splašková kanalizace v části rekonstrukce stávající ČOV AERO se zpracovatelem projektu sanace; v případě potřeby provést v konkrétních místech potřebný doprůzkum z hlediska kontaminace CIU, resp. NEL; v případě zjištění kontaminace provádět stavební práce těchto objektů v součinnosti s firmou provádějící sanaci v areálu AERO

Další aspekty pak řeší podmínka na zpracování podrobného hydrogeologického posudku:

- pro možnost vsakování srážkových vod bude doložen podrobný hydrogeologický posudek, ve kterém musí být zohledněna také přítomnost staré ekologické zátěže; vsakování srážkových vod v místě staré ekologické zátěže je zakázáno; pokud by mohlo dojít vsakováním srážkových vod k šíření kontaminantu, vsakování srážkových vod nebude možné a bude nutné zajistit likvidaci srážkových vod jiným způsobem; dále bude možnost vsakování posouzena s ohledem na ochranná pásma vodních zdrojů a s ohledem na možnost ovlivnění ropovodu Družba; vsakovány budou pouze srážkové vody bez možnosti kontaminace; srážkové vody z ranveje, pojezdových ploch, stojánky motorových zkoušek, odbavovacích ploch a parkovišť budou předčištěny na odlučovačích se sorpčním filtrem; srážkové vody z komunikací v zimním období znečištěné posypovými materiály (zejména sůl) zasakovány nebudou

- v dalších stupních PD bude specifikován prostor pro skladování sněhu ze zimní údržby a vyřešeno riziko tání

- v rámci dokumentace pro územní rozhodnutí bude přesně specifikováno množství vod odváděných do Postřižinského potoka, včetně zhodnocení kapacity kritických profilů na toku s důrazem na zamezení vymývání staré ekologické zátěže ve směru proudění do obce Postřižín

V rámci těchto a řadě dalších podmínek stanoviska EIA je zajištěno řádné vodohospodářské řešení odvodnění Letiště.“

Přihlížeje k tomuto kompletnímu obsahu vypořádání předmětné námitky nelze souhlasit se závěrem žalovaného vyjádřeným v rozhodnutí prvního stupně, a to, že by některá

z dílčích námitek obce Zlončice nebyla vypořádána v tom smyslu, že by na ni žalovaný ve stanovisku EIA vůbec nereagoval. Pokud jde o intenzitu návrhového deště, vypořádání námitek obsahuje srozumitelné důvody opřené o citaci příslušných norem, proč obsah dokumentace EIA považoval za správný, pokud jde o ostatní námitek poukázal na konkrétní obsah podmínek stanoviska EIA, jež mají ochranu zájmů, na něž obec Zlončice poukázala, konkrétně zajistit. Správní orgán ve vypořádání těchto námitek ani ostatně neodmítá jejich relevanci z hlediska posouzení a vyhodnocení vlivů – naopak tuto relevanci zjevně shledává potud, že na námitek dotčené veřejnosti reaguje stanovením podmínek souhlasného stanoviska EIA, jež v jednotlivostech odpovídají požadavkům těchto námitek.

I s ohledem na obsah rozhodnutí o rozkladu žalobce se tak stává zásadní otázkou, zda v posuzovaném případě byl postup správního orgánu, který na námitek vymezené výše uvedeným způsobem reagoval nikoliv požadavkem na doplnění dokumentace EIA, ale jejich zohledněním při tvorbě podmínek stanoviska EIA, v souladu se zákonem, či nikoliv.

Obecně lze souhlasit se žalovaným potud, že i s ohledem na jím citovanou judikaturu Soudního dvora EU musí být posouzení vlivů záměru na životní prostředí uskutečněno ihned, jakmile je možné identifikovat a posoudit všechny vlivy, které tento záměr může mít na životní prostředí a v zásadě nelze odsouvat toto posouzení na pozdější dobu, kdy bude zpracována návazná podrobnější dokumentace v navazujících řízeních. Otázkou však je, zda konkrétní postup žalovaného při vydání zrušeného stanoviska EIA tuto zásadu skutečně porušil. Soud dospěl k závěru, že nikoliv nutně, resp. argumentace žalovaného v rozhodnutí prvního stupně i v rozhodnutí o rozkladu žalobce tomu nenasvědčuje.

Správní orgán prvního stupně totiž klade ve své argumentaci důraz na to, že pokud by se připomínky ohledně nedostatečné kapacity kanalizace do Vltavy a neproveditelnosti plánovaného zasakování ukázaly jako pravdivé, musela by být zásadním způsobem rekonstruována kanalizace do Vltavy a dále řešeno nakládání se srážkovými vodami, které měly být původně zasakovány. Tyto podstatné změny by pak musely být jakožto součást záměru „Letiště Vodochody“ posouzeny z hlediska vlivů na životní prostředí, resp. poukazuje obecně na riziko „neproveditelnosti“ záměru.

Tato argumentace je podle názoru soudu v dané věci nepřipadná z toho důvodu, že smyslem procesu EIA není vyhodnotit proveditelnost či neproveditelnost posuzovaného záměru, ale identifikovat, popsat a vyhodnotit jeho možné vlivy a na takto zjištěné vlivy reagovat stanovením případných podmínek k jejich eliminaci či zmírnění. Zda těmto podmínkám bude schopen navrhovatel záměru schopen v navazujících řízení dostat, či nikoliv, je podle názoru soudu již z hlediska cíle procesu EIA irelevantní. Jestliže v rámci procesu EIA byly i v důsledku zohlednění připomínek dotčené veřejnosti identifikovány možné negativní vlivy spočívající v řešení odpadních vod, stanovením podmínek respektujících obsah těchto námitek došlo k jejich hodnocení jako relevantních skutečností z hlediska procesu EIA a přijetí opatření k jejich eliminaci či zmírnění. V tomto ohledu byl podle názoru soudu cíl posouzení záměru ve smyslu § 5 odst. 1 zákona o posuzování vlivů naplněn.

Argumentace žalovaného v tom smyslu, že by bylo nepřipustné, aby se vlivy rozsáhlých staveb, jež by se mohly ukázat nutnými k tomu, aby byly naplněny podmínky stanoviska EIA (rekonstrukce kanalizace do Vltavy, nové řešení odvodnění namísto zasakování), posuzovaly později bez vztahu k vlivům záměru „Letiště Vodochody“ na životní prostředí, není v tomto kontextu příliš srozumitelná. Pokud jde o „rekonstrukci kanalizace do Vltavy“ s ohledem na obsah posuzované námitek je zřejmé, že jde o technickou infrastrukturu

ve vlastnictví jiné osoby než žalobce a stanovisko EIA pouze řešilo přípustnost napojení posuzovaného záměru na tuto kanalizaci. S ohledem na to stanovilo i podmínky týkající se souladu se stanoviskem vodoprávního úřadu. Pokud by v navazujícím řízení vyšlo najevo, že tato podmínka není splnitelná, znamenalo by to, že záměr žalobce nebude možné v navazujícím řízení možné povolit. Pokud by pak i žalobce dosáhl toho, aby od něj odlišná osoba přistoupila k úpravě kanalizace, do níž má být posuzovaný záměr napojen, nic to nevyovídá o tom, že by k tomuto záměru měl či neměl proběhnout proces EIA a o míře, v jaké by tento záměr měl být posuzován v souvislosti se záměrem žalobce. Totéž platí o řešení odvodnění.

Problematickostí závěrů žalovaného pak vynikne i v souvislosti se žalobcem namítanou praxí žalovaného v případech jiných záměrů, v nichž byly rovněž dílčí aspekty vlivů na životní prostředí zohledněny stanovením konkrétních podmínek pro navazující řízení.

Závěry k tomuto žalobnímu bodu lze tedy shrnout tak, že konkrétní obsah vypořádání námitek týkajících se řešení vodního hospodářství záměru ve svých důsledcích podle názoru soudu nepředstavuje odsunutí identifikace a hodnocení možných vlivů na navazující řízení, jak dovozuje žalovaný zejména v rozhodnutí o rozkladu. Tím, že byl obsah těchto námitek zohledněn formulací podmínek stanoviska EIA, a to v takové podobě, že je výslovně požadováno dodržení všeho, čeho se dotčená veřejnost v uplatněné námitce dožadovala, potenciální vliv ipso facto identifikován byl a zároveň byla stanovena zřetelná opatření k minimalizaci jeho vlivu. Stanovené podmínky tedy nepožadují, aby byl tento potenciální vliv teprve zjišťován, popisován a hodnocen až v rámci navazujícího řízení, ale stanoví jasné podmínky, za nichž je záměr v této souvislosti proveditelný. Pokud by v navazujících řízeních bylo zjištěno, že tento záměr stanoveným podmínkám není s to při zachování jeho totožnosti s řešením, jež bylo posuzováno v procesu EIA, případná změna záměru by podléhala opětovnému posouzení EIA (§ 9a odst. 4 a 5 zákona o posuzování vlivů). Za těchto okolností tedy soud dospěl k závěru, že závěr žalovaného o nezákonnosti způsobu vypořádání uplatněných námitek není přílehlavý.

Ad 3. 2. Hluková problematika

Pokud jde o tento žalobní bod, soud poukazuje na to, že relevantní část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zní následovně:

„V rámci procesu EIA záměru „Letiště Vodochody“ byla vznesena řada připomínek, které se týkaly nedostatečného vyhodnocení hlukové zátěže vyvolané záměrem, a to zejména s ohledem na kumulaci této zátěže s hlukovou zátěží vyvolanou jinými zdroji hluku v dotčeném území, zejména silniční a železniční dopravou. Tyto připomínky byly uplatněny například ve vyjádření občanského sdružení Verbum o. s. doručeném Ministerstvu dne 14. 6. 2013. Vypořádání těchto připomínek a návrh opatření ke zmírnění negativních dopadů záměru v oblasti hlukové zátěže se jeví jako zcela nevyhovující. Důvodem je především skutečnost, že v dokumentaci EIA a v posudku EIA bylo předpokládáno zvýšení hlukového limitu pro veškerou silniční dopravu korekcí na starou hlukovou zátěž. Tento přístup zahrnující zvýšení limitu však nebyl nikterak odůvodněn, takže stanovisko EIA je v tomto ohledu nepřezkoumatelné. Je důležité uvést, že pokud by nebylo použito korekce pro starou hlukovou zátěž, docházelo by v případě řady lokalit k překračování denních i nočních limitů hluku vlivem pozemní dopravy, což vyplývá z přílohy dokumentace EIA č. 24 – Letiště Vodochody - Doprava na pozemních komunikacích, tabulka č. 11. V případě, kdy by se k nadlimitnímu hluku ze silniční dopravy vlivem záměru „Letiště Vodochody“ nezbytně přičítel jakýkoliv hluk z letecké dopravy, muselo

by z podstaty věci docházet ke zhoršování již tak nepříjemné hlukové situace, protože takovým stavem je již samotný vliv pozemní dopravy. Z přílohy dokumentace EIA č. 25 - Letiště Vodochody Akustická studie leteckého provozu a jejích příloh přitom zjevně vyplývá, že hluková zátěž z letecké dopravy by se měla významně překrývat s hlukovou zátěží z jiných zdrojů. Výhrady dotčené veřejnosti týkající se zvýšené hlukové zátěže v důsledku kombinace zátěže z provozu letiště a zátěže ze stávající železniční a silniční dopravy byly odmítnuty s odůvodněním, že: „Neexistence konkrétních limitů k hodnocení efektu kombinované expozice hluku je reálný fakt ..., nikoli nedostatek procesu EIA.“ (Příloha č. 3. c Stanoviska EIA, strana 170). Z vypořádání těchto připomínek tak není patrné, zda byl v tomto směru předmětný záměr náležitě posouzen anebo zda tento negativní dopad záměru nebyl vůbec vyhodnocen s odkazem na neexistenci limitů k hodnocení efektu kombinované expozice hluku. Na základě výše uvedeného lze mít důvodně za to, že záměr nebyl náležitě posouzen z hlediska hlukové zátěže.“

Toto odůvodnění, ač samo vytýká stanovisku EIA nepřezkoumatelnost, samo příliš relevantních důvodů neobsahuje. Podstatou odůvodnění správního orgánu prvního stupně je výtky, že jednak dokumentace EIA nspecifikuje, proč byla užitá korekce limitů na tzv. starou hlukovou zátěž, jednak z dokumentace není podle tohoto odůvodnění zřejmé, zda byly hodnoceny kumulativní vlivy jednotlivých dopravních zdrojů hluku, či nikoliv.

V této souvislosti je zapotřebí předně poukázat na to, že otázka aplikovatelnosti korekce limitů hluku na tzv. starou zátěž vyplývá přímo z právního předpisu.

Hygienické limity hluku v chráněných venkovních prostorech staveb a v chráněném venkovním prostoru stanoví nařízení vlády č. 272/2011 Sb. v § 12. Podle § 12 odst. 1 se hodnoty hluku, s výjimkou vysokoenergetického impulsního hluku, vyjadřují ekvivalentní hladinou akustického tlaku $A_{LAeq,T}$. V denní době se stanoví pro 8 souvislých a na sebe navazujících nejhlučnějších hodin ($LA_{eq,8h}$), v noční době pro nejhlučnější 1 hodinu ($LA_{eq,1h}$). Pro hluk z dopravy na pozemních komunikacích, s výjimkou účelových komunikací, a dráhách a pro hluk z leteckého provozu se ekvivalentní hladina akustického tlaku $A_{LAeq,T}$ stanoví pro celou denní ($LA_{eq,16h}$) a celou noční dobu ($LA_{eq,8h}$). Podle § 12 odst. 2 nařízení vlády č. 272/2011 Sb. se vysokoenergetický impulsní hluk vyjadřuje ekvivalentní hladinou akustického tlaku $C_{LCEq,T}$ a současně i průměrnou hladinou expozice zvuku C_{LCE} jednotlivých impulsů. V denní době se stanoví pro 8 souvislých a na sebe navazujících nejhlučnějších hodin ($LCE_{eq,8h}$), v noční době pro nejhlučnější 1 hodinu ($LCE_{eq,1h}$). Podle § 12 odst. 3 nařízení vlády č. 272/2011 Sb. se hygienický limit ekvivalentní hladiny akustického tlaku A , s výjimkou hluku z leteckého provozu a vysokoenergetického impulsního hluku, stanoví součtem základní hladiny akustického tlaku $A_{LAeq,T}$ se rovná 50 dB a korekcí přihlížejících ke druhu chráněného prostoru a denní a noční době podle přílohy č. 3 k tomuto nařízení. Pro vysoce impulsní hluk se přičte další korekce -12 dB. V případě hluku s tónovými složkami, s výjimkou hluku z dopravy na pozemních komunikacích a dráhách, a hluku s výrazně informačním charakterem se přičte další korekce -5 dB. Podle § 12 odst. 4 nařízení vlády č. 272/2011 Sb. se hygienický limit ekvivalentní hladiny akustického tlaku C vysokoenergetického impulsního hluku stanoví pro denní dobu $LCE_{eq,8h}$ se rovná 83 dB, pro noční dobu $LCE_{eq,1h}$ se rovná 40 dB. Ekvivalentní hladina akustického tlaku $C_{LCEq,T}$ se vypočte způsobem upraveným v části C přílohy č. 3 k tomuto nařízení. Podle § 12 odst. 5 nařízení vlády č. 272/2011 Sb. se hygienický limit ekvivalentní hladiny akustického tlaku A z leteckého provozu vztahuje na charakteristický letový den a stanoví se pro celou denní dobu ekvivalentní hladinou akustického tlaku $A_{LAeq,16h}$ se rovná 60 dB a pro celou noční dobu ekvivalentní hladinou akustického tlaku $A_{LAeq,8h}$ se rovná 50 dB.

Charakteristický letový den se určuje počtem vzletů a přistání všech letadel na daném letišti za 24 hodin dne a počet vzletů a přistání za 24 hodin dne se stanoví jako průměrná hodnota z celkového počtu vzletů a přistání letadel všech uživatelů letiště od 1. května do 31. října kalendářního roku ve všech provozních směrech vzletových a přistávacích drah; přitom se oddělí počet pohybů pro dobu denní a dobu noční. Podle § 12 odst. 6 nařízení vlády č. 272/2011 Sb. se hygienický limit ekvivalentní hladiny akustického tlaku A pro hluk ze stavební činnosti LAeq se stanoví tak, že se k hygienickému limitu ekvivalentní hladiny akustického tlaku A LAeq,T stanovenému podle odstavce 3 přičte další korekce podle části B přílohy č. 3 k tomuto nařízení.

Z výše uvedeného je zřejmé, že úprava hlukových limitů v nařízení vlády č. 272/2011 Sb. má charakter plošné regulace s modifikacemi ve vztahu k určitým kategoriím hluku - hluku z leteckého provozu a vysokoenergetického impulsního hluku. Odlišně je zacházeno i s hlukem s tónovými složkami, s výjimkou hluku z dopravy na pozemních komunikacích a dráhách, a s hlukem s výrazně informačním charakterem. V jeho případě se přičítá korekce -5 dB.

Další korekce pro stanovení hygienických limitů hluku v chráněných venkovních prostorech staveb a v chráněném venkovním prostoru stanoví příloha 3 nařízení vlády č. 272/2011 Sb., podle které se pro noční dobu v případě chráněného venkovního prostoru staveb přičítá další korekce -10 dB, s výjimkou hluku z dopravy na železničních dráhách, kde se použije korekce -5 dB. Další korekce závisí na povaze chráněného prostoru. Odlišné korekce jsou v části A přílohy stanoveny pro chráněný venkovní prostor staveb lůžkových zdravotnických zařízení včetně lázní, chráněný venkovní prostor lůžkových zdravotnických zařízení včetně lázní a chráněný venkovní prostor ostatních staveb a chráněný ostatní venkovní prostor, a to vždy k následujícím skupinám hluku: 1) hluk z provozu stacionárních zdrojů, hluk z veřejné produkce hudby, hluk na účelových komunikacích a hluk ze železničních stanic zajišťujících vlakové práce, zejména rozřadování a sestavu nákladních vlaků, prohlídku vlaků a opravy vozů, 2) hluk z dopravy na silnicích III. třídy a místních komunikacích III. třídy a dráhách, 3) hluk z dopravy na dálnicích, silnicích I. a II. třídy a místních komunikacích I. a II. třídy v území, kde hluk z dopravy na těchto komunikacích je převažující nad hlukem z dopravy na ostatních pozemních komunikacích, a také hluk z dopravy na dráhách v ochranném pásmu dráhy, 4) stará hluková zátěž z dopravy na pozemních komunikacích s výjimkou účelových komunikací a dráhách uvedených v bodu 2) a 3). Část B přílohy stanoví korekce pro stanovení hygienických limitů hluku v chráněném venkovním prostoru staveb pro hluk ze stavební činnosti, a to v závislosti na posuzované době v rozpětí od + 5 do + 15 dB (v době od 7:00 do 21:00 hod. + 15 dB, od 21:00 do 22:00 hod. +10 dB a od 22:00 do 6:00 hod. +5 dB).

Podle § 2 písm. n) nařízení vlády č. 272/2011 Sb. pak je starou hlukovou zátěží hluk v chráněném venkovním prostoru a chráněných venkovních prostorech staveb, který vznikl před 1. lednem 2001 a je působený dopravou na pozemních komunikacích a dráhách.

Užití tohoto korektivu tedy vyplývá z povahy příslušného zdroje hluku, přičemž časová hranice uvedená v ustanovení § 2 písm. n) nařízení vlády č. 272/2011 Sb. se vztahuje k datu uvedení příslušné dopravní stavby do provozu. Za těchto okolností, pokud bylo z dokumentace EIA zřejmé, jakých dopravních staveb se korigovaná hluková zátěž měla dotýkat, přičemž žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvádí nic v tomto smyslu, měl žalovaný možnost v rámci přezkumu stanoviska EIA sám posoudit, zda tato korekce byla

přiřazena oprávněně či nikoliv. Poukaz na nepřezkoumatelnost stanoviska EIA pouze z důvodu, že výslovně důvod použití tohoto korektivu není uveden, tedy neobstojí.

Pokud jde o druhý vytýkaný nedostatek, žalovaným udávaný text vypořádání připomínky „*Neexistence konkrétních limitů k hodnocení efektu kombinované expozice hluku je reálný fakt..., nikoli nedostatek procesu EIA.*“, podle názoru soudu neimplikuje ani jednu z alternativ, kterou dále žalovaný vymezuje, tedy že není patrné, zda byl v tomto směru předmětný záměr náležitě posouzen anebo zda tento negativní dopad záměru nebyl vůbec vyhodnocen s odkazem na neexistenci limitů k hodnocení efektu kombinované expozice hluku. Jde tak v tomto kontextu o falešné dilema. Skutečnost, zda byl záměr z hlediska kumulativních vlivů hodnocen, a to i s ohledem na případnou neexistenci limitů pro kumulovanou hlukovou zátěž, či nikoliv, vyplývá z obsahu dokumentace EIA, již však žalovaný nijak necituje, nehodnotí, neposuzuje. Z takto izolovaně vytržené věty z kontextu, nadto z věty týkající se vypořádání připomínky veřejnosti, nelze učinit závěr o nepřezkoumatelnosti stanoviska EIA. Sám závěr žalovaného ohledně nepřezkoumatelnosti stanoviska EIA tak trpí vytýkanou nepřezkoumatelností. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí o rozkladu tuto argumentaci správního orgánu prvního stupně bez dalšího převzal, a tudíž zatížil stejnou vadou i své rozhodnutí.

S ohledem na výše uvedené proto soud dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

O nákladech řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, proto mu náleží právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému. Náklady řízení žalobce jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ze žaloby ve výši 3000 Kč a kasační stížnosti ve výši 5000 Kč a náklady právního zastoupení. Ty sestávají z odměny za čtyři úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí právního zastoupení, sepisu žaloby, sepisu kasační stížnosti proti usnesení o odmítnutí žaloby a sepisu dalšího podání ve věci samé po 3100 Kč podle § 7, § 9 a § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů, a paušální náhradou hotových výdajů podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky za čtyři úkony právní služby po 300 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem DPH, soud zvýšil přiznanou odměnu o částku této daně.

Výrok o nákladech řízení osob zúčastněných na řízení je dán ust. § 60 odst. 5 s.ř.s., neboť těmto osobám žádné náklady v souvislosti s plněním povinností, kterou by jim soud uložil, nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. prosince 2015

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení
I.Vodehnalová